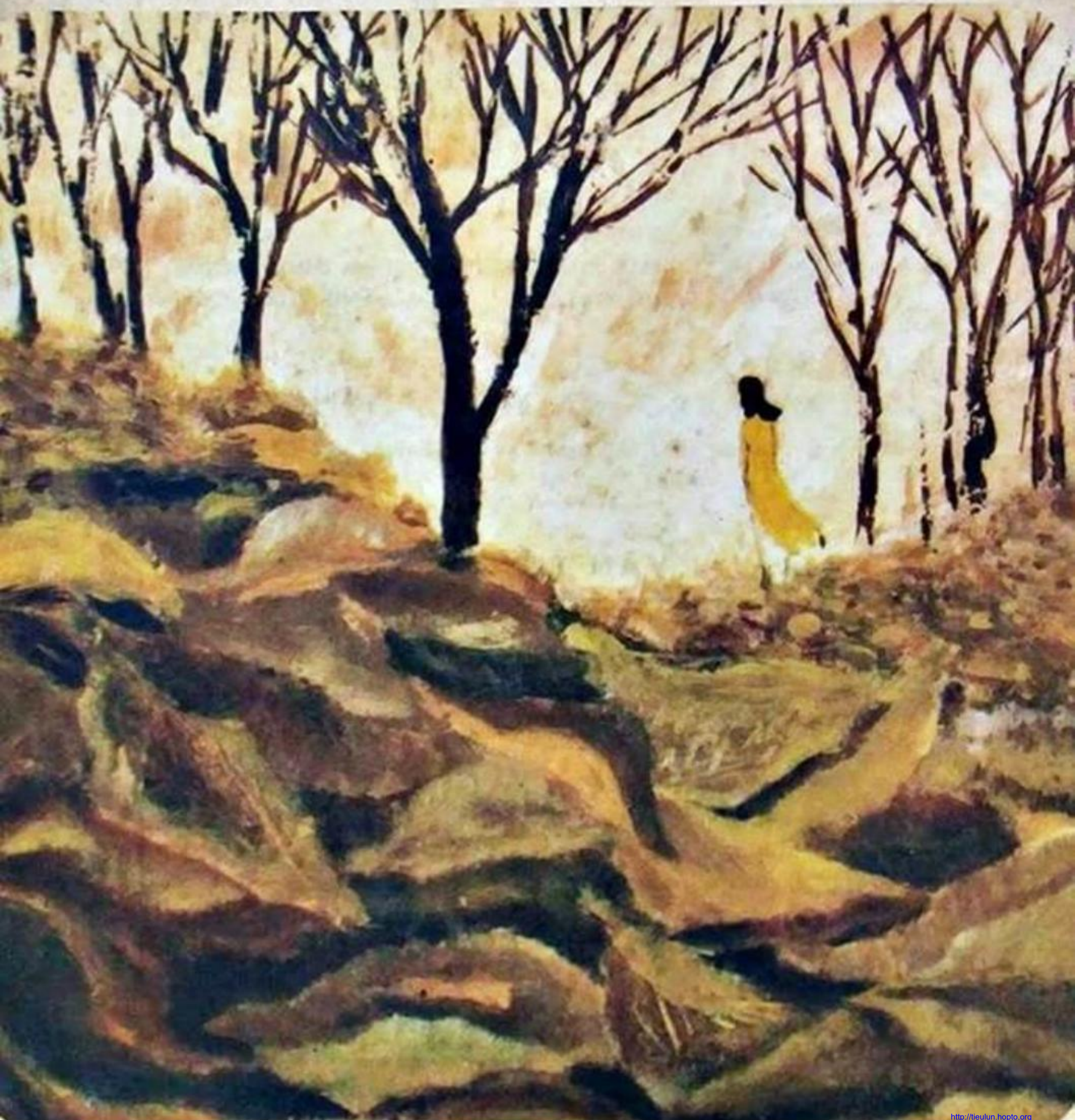


tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương





CHỦ NHIỆM, CHỦ BÚT : DUYÊN ANH
THƯ KÝ : ANH CHI
ĐẶC PHẢI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — : Đ.T. 23.595

VĂN TIẾNG THU

tiếng thu
thu ca
vườn cây chịu tang
hoài hoài thu không
mùa thu rong chơi
chờ người trong mưa thu
trong xác lá mùa thu
vàng xưa
qua ngọn lá vàng
ngủ lại vườn trăng
anh đào nhất điệp lạc
mùa thu quyến rũ

VŨ NGỌC PHAN
NGUYỄN ĐÌNH TOÀN
DƯƠNG NGHIÊM MẠU
ĐÌNH TIẾN LUYỆN
MƯỜNG MÁN
DUY NGUYỄN
VŨ THỊ HẢI DƯƠNG
ĐAN HOÀNG
HỒ THỊ NGUYỆT THANH
NGUYỄN HOÀI NHƠN
ĐẶNG NGỌC TƯỜNG CHI
ĐÔNG T.V.

THƠ TIẾNG THU

hàn mặc tử — huy cận — xuân diệu — chế lan viên — đình
hùng — lưu kỳ linh — phạm chu sa — phạm cao hoàng



TIẾNG THU, AI CÒN KHÔNG NGHE VÀ KHÔNG CẢM thấy? Có lẽ người đời đã nghe và đã cảm thấy tiếng ấy từ nghìn xưa, nên Âu Dương Tu mới có bài Thu thanh phủ. Nói như thế, mới nghe tưởng như trái ngược, nhưng Anatole France chẳng đã nói: « Phát biểu một tư tưởng là chấp nhận những ý kiến của người » là gì? Và lại có biết bao người có hồn thơ chan chứa, mà không tả nên lời thơ được. Nghe tiếng gió thu, nhìn cây cỏ úa vàng, rồi cảm đến cái đời tư lự và chóng già của mình, sự liên tưởng ấy ai mà không có?

Thật thế, tiếng thu ấy, ai mà không cảm thấy? Nó gieo nhẹ nhẹ chìm chìm trong tâm hồn ta những lúc thê lương hay buồn dịu, nó âm thầm và nỉ non khi mới đến cõi lòng ta, vang vang, rồi mơn man đến muôn vật, mà gây nên một cảnh điêu hiu lặng lẽ, nó là những tiếng trong suốt và ngân nga như tiếng sếu lưng trời như sắp vào đông.

Tiếng thu ấy, riêng gì mùa thu mới có? Tuy nó phát khởi từ mùa thu, nhưng nó đã vang bên tai mọi người từ muôn đời thì bao giờ chẳng còn chút dư âm sau những ngày thu tàn tạ. Đã sống nhiều trong cuộc đời tư tưởng thì dầu trong mùa đông hay mùa xuân, mùa thu hay mùa hạ, ai là người không có những buổi « chiều thu », những buổi mà cái buồn vơ vẩn nó đến van lơn cảm dỗ, những buổi mà tiếng thu vang, gieo vừa nhẹ vừa chìm?

VŨ NGỌC PHAN



thu rừng

Bồng dưng buồn bã không gian
Mây bay lững thấp giăng màn âm u
Núi cao gót lầu trong mù
Xuống rừng nẻo thuộc nhìn thu mới về

Sắc trời trôi nhạt dưới khe
Chim đi lá rụng cành nghe lạnh lùng
Sầu thu lên vút song song
Vời cây hìn quanh với lòng quanh hìn
Non xanh ngậy cả buổi chiều
Nhân gian nghe cũng tiêu điều dưới
kia.

HUY CẬN

thu

Nồn nà sương ngọc quanh thêm dậu
Nắng nhỏ bóng khuâng chiều lữ thì
Hư vô bóng khói trên đầu hạnh
Cành biếc run run chân ý-nhì

Gió thềm mây lững dằng thu xa
Mới tanh mưa trưa đã chiều là
Buồn ở sông xanh nghe đã lại
Mơ hồ trong một tiếng chim qua

Bên cửa ngiring kim thoa bức gấm
Hây hây thục nữ mắt như thuyền
Giỏ thu hoa cúc vàng lưng dậu
Sắc mạnh huy hoàng áo trạng nguyên
XUÂN DIỆU

cuối thu

Lựa trời ai dặt với ai càng
Ai thả chim bay đến Quảng hàn
Và ai gánh máu đi trên tuyết
Mảnh áo da cừu ngấm nở nang
Mây về hững hờ sa số lệ
Là nguồn ly biệt giữa cô đơn
Sao không tỏ diêm nên sương khói
Trong cõi lòng tôi buổi chập chờn

Đầy bãi cỏ tiêu lạnh hững hờ
Vời buồn phơn phớt nắng trơ vơ
Cây gì mảnh khảnh run cầm cập
Điêm báo thu vàng gầy xác xơ
Thu héo nức thành những tiếng khô
Một vì sao lạc mọc phương mờ ?
Người thơ chưa thấy ra đời nhĩ
Trình bạch ai chôn lặn đáy mờ ?
HÀN MẶC TỬ



bài hát mùa thu

Hôm nay có phải là thu
Mấy năm xưa đã phiêu du trở về
Cảm vì em bước chân đi
Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phớt
buồn

Ai về xa mãi cô thôn
Một mình trông khói hoàng hôn nhớ
nhà?

Ngày em mới bước chân ra
Tuy rằng cách mặt lòng ta chưa sâu
Nắng trời vàng chảy về đâu?
Hôm nay mới thực bắt đầu vào thu
Chiều xanh trắng bóng mây xưa
Mấy năm xưa đã phiêu du trở về
Rung lòng dưới bước em đi
Lá vàng lại gọi phân ly mất rồi
Trời hồng chắt má em tươi
Nước trong chắt miệng em cười thêm
xinh?

Em đi hoài cảm một mình
Hai lòng riêng để mỗi tình cô đơn
Hôm nay tưởng mắt em buồn
Đã trông thấp thoáng ngọn cờ bông
sương
Lạnh lùng chẳng gió tha hương?
Em về phương ấy ai thương em cùng?
ĐÌNH HÙNG

thu

Chao ôi! Thu đã rồi rồi sao?
Thu trước vừa qua mới độ nào!
Mới độ nào đây, hoa vạn võ
Nắng hồng choàng ấp dãy bâng cao
Cũng mới độ nào trong gió lộng
Nến lau bùng sáng núi lau xanh
Bướm vàng nhẹ nhẹ bay ngang bóng
Những khóm tre cao rủ trước thành
Thu đến đây! Chừ, mới nói rằng?
Chừ đây, buồn giận biết sao ngăn?
Tìm cho những cánh hoa đang rụng
Tôi kiếm trong hoa chút sắc tàn
Tìm cho những nét thư xanh cũ
Trong những tờ thư lá vớ vàng
Ai nhớ làm mỗi người người quả phụ
Sắc màu hầu nhạt cả tình xuân?
Trời ơi! Chán nản đương vầy phủ
Ý tưởng hồn lồi giữa cõi Tang.
CHIẾ LAN VIÊN

cảnh hoa thu muộn

Muộn màng thu nở một cảnh hoa
Còn một chiều nay hoa vời la
Muốn lặng người yêu, không nở hái
Bóng vàng như đã rụng non xa.
LƯU KỲ LINH



HOÀI HOÀI THU KHÔNG

ĐINH TIẾN LUYỆN

Vào đầu niên học năm ấy, tôi nhớ, một lần Tự đến thăm tôi anh bảo, cho Thảo một mùa nê. Và anh cho tôi một chiếc lá. Tôi muốn đổi với anh tại sao anh chỉ cho em một chiếc lá ủa. Tự cười cười và diễn tả khi anh đang đi xe thì một chiếc lá rơi ngay trước mặt và anh đã xoè tay bắt nó tình cờ ra sao. Lối nói chuyện của Tự, đời sống của Tự đôi khi tưởng như là một cái vòng xe, tôi đã nghĩ tới cái vòng xe lồng cầu trong cái chuồng con chuột bạch anh nuôi cho tôi. Và tôi là con chuột bạch nhỏ nhoi, tội nghiệp luồn mình trong cái vòng xe lồng cầu đó, đập hoài đập hoài, leo hoài leo hoài. Tại sao nó không biết chóng mặt Thảo biết không. Bởi vì nó mãi mơ mộng. Khá lý thú đó anh, nếu mơ mộng là lẽ sống thì nó cũng cần thiết như bữa ăn, như hơi thở. Không quên nó một ngày thì cũng chẳng thể xa nó một thời được. Tôi đã nói cho tôi nghe và tôi đã tự mình chui vào cái lồng cầu như tham dự một trò chơi. Tôi ngậm chiếc lá của Tự giữa hai bờ môi và tôi ngủ. Khi đôi mắt tôi nhắm lại thì một thế giới khác hiện ra. Thế giới của mộng tưởng tuyệt vời mà khi mắt đã mở chỉ là những giọt lệ long lanh còn đọng lại trong khoé.

Tôi mơ thấy tôi, thấy Tự. Tự gọi tôi, thật khẽ, Thảo nè. Sao anh? Chả sao cả. Đòi bàn tay ngủ sâu trong túi áo, tôi huých cánh tay vào người anh. Hai đứa bật cười ngó nhau. Chúng tôi cùng quấn chung một chiếc khăn len dài mà một đầu nằm trên ngực áo tôi còn đầu kia nằm trên ngực áo Tự. Chiếc khăn mà lúc về tôi giữ lại và làm một chiếc chăn, khi ngồi ở ngoài hiên tôi đã quấn nó quanh người như một con ốc. Tự hỏi tôi Thảo lạnh không, tôi bảo là hơi lạnh lạnh vậy. Khi leo lên tới đầu con dốc thì tôi thấy lạnh hơn vì gió từ dưới mặt nước hồ đưa lên. Chúng tôi rẽ vào một khu nhiều cây cối bên đường, cũng là leo lên dốc, nhưng bây giờ chân hai đứa dẫm trên những xác lá khô còn ướt sương của đêm qua ẩm ướt. Tự nhìn ngược lên những cành cây khẳng khiu trên đầu hai đứa, Tự chỉ cho tôi xem một cái tổ chim màu rạ nằm chơ vơ trên ngọn cây đã rụng hết lá. Tôi nghiệp quá hả anh, không biết chúng có còn ở đó. Tự cười, cái cười của anh khó diễn tả lắm, bởi vì sau đó sẽ là một câu tưởng như anh nói đùa, tưởng như anh tâm tình, bằng giọng nói mơ mơ màng màng ở tận đâu đâu. Như thế là mùa thu đó Thảo ạ. Em có biết điều đó bao giờ, thành phố chúng ta ở không mưa thì nắng và lúc nào cũng sặc sụa bụi. Có chẳng được một tuần lễ khoảng cuối năm, em yêu những ngày đó vì đi học em được mặc áo len, dù khi tan học phải cởi ra ôm chung với cặp. Và những tuần lễ bão rút về, âm u những buổi sáng buổi chiều. Mà có thú vị gì đâu những ngày đó, nhưng nó cũng đã cho em cảm được một chút không khí khác chung quanh. Chỉ có sự thay đổi của thiên nhiên mới dễ làm rung động lòng người. Và tình yêu mới thực sự là một mùa lớn trong đời, nó đã làm mới lạ hẳn hồn em, mới lạ hẳn sách vở, mới lạ hẳn tuổi em. Anh ạ, nhưng nếu chỉ như *tưởng là*, tình yêu chúng ta đó mà anh, thì may ra mình còn giữ lại được những thơ mộng, khi thực tế là những bận rộn, là những lời nói quá dài, quá thừa thãi đã làm vùi dập mất cả. Tôi cúi xuống nhìn chân mình và chân Tự bước bên nhau, dẫm lên những chiếc xương lá ẩm mục. Rồi chân Tự đứng lại. Tự cúi xuống hôn tôi ngọt ngào. Và như thế là mùa thu. Sương khói lãnh đăng trên mặt nước hồ trong buổi sáng ấy mà tôi không mong rồi nắng sẽ to. Tôi chỉ *hình như* thấy những cỏ cây nằm dưới con dốc. Em thấy mặt nước hồ xanh đậm như một chén thạch. Tự đùa, Tự khuấy chén thạch của tôi bằng một viên đá, mà khi anh vung tay ném lên hai đứa ngã chúi vào nhau vì chiếc khăn quấn chung. Mặt nước hồ vỡ ra thành những vòng sóng nhỏ tấp vào bờ. Lúc nắng lên cao, tôi khóc. Tự chẳng nói gì cả, anh chỉ siết chặt vai tôi và lặng lẽ đưa tôi bước xuống con dốc.

Mỗi buổi sáng sớm chúng tôi thường đi dạo trên những con dốc quen thuộc, trong những hàng cây quen thuộc. Đó là mùa Thu. Tự nói với tôi hoài như vậy. Tôi nói, anh à, em muốn dẫm chân mình trên đám lá khô này. Tự cúi xuống cởi giày cho tôi, giọng đùa, em muốn làm một con nai vàng ngơ ngác chẳng. Khi bàn chân trần tôi chạm trên mặt lá, tôi co lên vì lạnh nhưng lại vẫn thích bước đi vài ba bước. Em nghĩ lần thần lắm cơ

anh, rồi một ngày em chết đi và người ta vùi em dưới một đồng lá khô. Một năm mộ lá khô. Một năm mộ mùa thu. Tự giết một ngọn lóc lồi, em làm như mình là con chuồn chuồn nhỏ không bằng. Tôi cảm như nghe được cả tiếng của những xương lá gãy nát dưới chân. Cái chết dịu dàng của một đời lá. Thêm biết mấy, hạnh phúc biết mấy. Em là một người con gái luôn mang sẵn những ý nghĩ bi thảm, lẫn một chút lãng mạn. Để hiểu, vì em là một người con gái yếu đuối, sống nhiều bằng nội tâm, Thảo ạ.

Tôi còn giữ chiếc lá Tự đã cho trong cuốn tự điển Hán Việt có tấm bìa cứng màu xanh rêu trong tủ sách. Giờ thì chiếc lá khô ấy đã vỡ vụn chỉ còn trơ một cái xương sống lá. Tự xa tôi. Chúng tôi không còn có những liên lạc bình thường với nhau như ngày nào. Tôi bằng lòng với Tự như thế. Chúng tôi nhất định xa nhau khi chúng tôi biết rằng rồi mình sẽ làm khổ nhau và biết đâu rồi chúng tôi cũng tâm thương như tất cả mọi người tâm thương, chẳng còn giữ được gì. Anh đang tìm một chút thơ mộng nào đó cho đời mình, phải không Tự, phải không một tình yêu mới chỉ *trông* là ? Nhưng giọt nước mắt thì bao giờ cũng có thật trên má em. Em tiếc chứ. Những điều mơ mộng trong đầu niên học năm nào có bao giờ tới.

ĐINH TIÊN LUYỆN

Quà tặng cho một thời,
thời mới lớn

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH

truyện dài ĐINH TIÊN LUYỆN

*Thời của hẹn hò đầu cuống quýt, nghẹn ngào
làm dáng và mơ mộng. Thời của một đời
người không bao giờ còn soi gương thấy lại.*

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG xuất bản



THƯỢNG THUẬT • PHẠM CHU SA

đi học mùa thu

Áo mới đường là ướt ướt sang
Đi trong trời mưa lá me vàng
Thu vầy kín cả hồn cô bé
Gợn chút buồn vui, môi diễm trang

Giở những lá thư tình ngủ mê
Im như sông nước buổi anh về
Nghiêng lòng nghe chút trời mưa
nhỏ
Thấm ướt tim người thương sớm
khuya

Đi lời trường trong hơi thở thu
Như đi là mất tự bao giờ
Một đêm mộng thấy lên trời khóc
Cô bé đòi mình mãi liền thơ

Túi áo đã đầy những lá khô
Như dấu mùa thu, dù mơ hồ
Đề tay cô bé vô tình lá
Cho chết mùa thu, chết hết thu

Đưng vịn vai cầu xõa tóc bay
Bóng cô bé mộng dưới sông dài
Những thương những nhớ cô thầy
cũ

Còn có gần nhau, chốc nữa đây
Ơi những đời người đi xir xa
Chốn này còn lại một cảnh hoa
Tay ôm cặp sách men đường cũ
Đi học lòng đầy nỗi thiết tha

THƯỢNG THUẬT

sinh nhật mùa thu

Buổi sáng trời xanh như màu mắt
Lòng không đứng mở hội-vô-cùng
Hương ngát trên đường thơm cỏ biếc
Hồn vang vang từng tiếng chuông
ngân

Buổi sáng mùa thu sinh nhật xanh
Hồ mắt em soi bóng đời anh
Nắng trải sợi buồn trên lá chết
Trôi ngàn đời chiếc bóng lênh đênh

Buổi sáng mùa thu sinh nhật hồng
Trong hồn anh nở rộ ngàn bông
(Những nụ tình còn xanh ngầy ngất
Gửi tặng em làm nỗi nhớ mong)

Như tiếng chân ngập ngừng ngỡ
vắng

Anh mừng em thêm một tuổi đời
Lao đao một bóng chim rữ cánh
Lòng đau sao cũng thoáng ngậm ngùi

Hãy cứ coi đời như bóng mây
Rồi một chiều cũng sẽ tàn phai
Thành mưa trắng quanh đời mộng ảo
Tình mệnh mộng nước cuộn sông dài

Có phải hôm nay sinh nhật thu ?
Hạnh phúc vương trong mắt xanh
màu

Trên cây lá thì thầm tình tự
Trong ngàn tim dấu chút tình sâu

PHẠM CHU SA



VƯỜN CÂY CHỊU TANG

DƯƠNG NGHIÊM MẬU

Cô bé cúi xuống nhặt lên tay những lá trầu vàng với chiếc cọng dài, màu vàng còn xanh non, cô bé để thân lá trong lòng bàn tay một cách ngượng nhẹ, nàng nhìn lên, cái nhìn buồn, ngậm ngùi :

— Em đã thấy những lá trầu non này rụng bắt đầu từ một tuần nay, chắc nó buồn mà chết mất, bây giờ em mới thấy những lời của nội nói là đúng...

Cô bé bỏ lá trầu rồi với tay lên nhặt những chiếc lá đã rụng còn bám lại trong bụi trầu, bụi trầu được trồng cho leo lên thân cau cao, trong khu vườn có khoảng hơn mười gốc cau cùng với trầu quăn quýt, khu vườn cau và trầu nay nằm bên con lạch nhỏ thông ra con kênh lớn sát phía ngoài lộ bám lấy con đường liên tỉnh. Khu vườn trầu có mát hai bụi màu vàng lợt bên những bụi khác xanh tươi mơn mớn. Cô bé bỏ bụi trầu vàng tới bên bụi trầu xanh ở bên, nàng lấy ra một giải khăn sô nhỏ thắt vào những cọng trầu lớn.

— Đáng lẽ em phải nhớ lời nội, và ngay khi nội mất phải chít khăn tang cho chúng, như thế chắc chúng không vàng, bây giờ em sợ chúng sẽ chết... cây cỏ cũng có linh sao anh ?

Giọng cô bé nghe tội nghiệp, giọng nói nhẹ yếu như nước mắt sắp chảy xuống. Mái tóc đen dài bỏ phía sau, trong ánh sáng trong xanh của buổi

sáng trong vườn cây, tôi thấy như da mặt cô bé càng trắng xanh hơn, đôi mắt hơi thâm quầng, tất cả người nàng là một màu trắng, chỉ có mái tóc đen dài chảy về phía sau.

— Hôm nội đau em trông thấy anh về...

— Anh đã không về được như dự định. Chú Tư lên nói ông nội đã mất, anh vội vàng thu xếp để trở về, anh biết em đang trông anh.

— Bây giờ nhà chỉ còn mình em với cô hai, nhà quanh hiu, buồn quá em chỉ biết khóc, em muốn đi khỏi nhưng em thấy thương ngôi nhà, thương khu vườn cây mà chưa đi được, em chờ cho mùa hè chóng qua để trở lại trường với đám trẻ...

Chúng tôi lần lượt đi từ gốc trầu này tới gốc trầu khác để buộc cho chúng những giải khăn sô nhỏ, với niềm tin tưởng của cô bé, những giải khăn sô biểu trưng cho sự chịu tang của cây trầu đối với nội, những giải khăn sô làm cho chúng thoát chết vì đau buồn. Bây giờ nhà chỉ có mình em... tôi nghe thấy mãi câu nói tội nghiệp đó. Thúy Hiền là con gái, lại là con độc nhất của người bác họ của tôi, hai bác chỉ có một mình Thúy Hiền rồi qua đời vì một tai nạn trong mùa hè đã lâu, lúc đó Thúy Hiền mới tám chín tuổi, cô bé sống với ông nội cho tới khi trưởng thành, sau bậc trung học, cô bé phải bỏ trường tỉnh đi học sư phạm một năm rồi xin về dạy gần quê. Nàng sống cô quanh gần bên ông nội tuy đã già nhưng rất tráng kiện, ông nội thương cháu và chỉ còn nàng là nguồn vui, những lần tôi về thăm, ông nội Thúy Hiền chỉ có một ước vọng: trông thấy Thúy Hiền có một gia đình hạnh phúc và sống bên ông cho tới khi ông già và qua đời, nhưng ước vọng của ông không thành, sau một cơn bệnh nặng vào đầu mùa hè ông đã nhắm mắt đau buồn bên người cháu độc nhất ở bên.

— Em sợ cả những cây vú sữa, cây khế nó cũng buồn nữa, chính chúng đã được ông nội trồng và chăm sóc cho đến khi ông mất...

Cô bé đi vào lấy thêm những giải khăn sô nhỏ và tiếp tục buộc cho những thân cây khác, từ cây ổi tới cây khế, cây vú sữa, chỉ có cây phượng nhỏ nơi ngoài bờ lạch là nàng không buộc, tàn cây phượng còn một vài chiếc lá xanh và sót lại mấy chùm hoa đỏ cuối mùa. Mùa hè đã sắp qua, nhìn những cánh phượng đỏ tôi nhớ tới thời gian của một năm... Khi trở vào, đứng nơi hiên nhà tôi thấy khắp vườn cây rộng những giải sô trắng, dấu hiệu của một cái tang, một cái tang mà cô bé tin rằng cả những cây cỏ trong khu vườn cũng cảm thấy, chừng như chúng đã buồn rầu cùng nàng, vì cái tang của nội.

— Lúc còn sống, khi kể lại cái chết của bà nội, nội nói bà nội còn trẻ, lại đẹp, vậy mà bà nội bỏ ông để đi, tất cả vườn trầu do bà nội gây đều không còn một gốc nào, bắt đầu chúng vàng rồi chúng đỏ đốt, mỗi ngày rụng đi một ít lông cho tới khi khô cả gốc, trông vườn trầu chết ông nội càng buồn thêm, sau nghe lời một người già, ông nội để tang cho những

cây còn lại và chúng đã sống sót... Chúng chết có lẽ vì người thân nó đã chết, có lẽ cây cỏ chúng cũng có tình của chúng chứ. Bây giờ em lin thế. Anh có thấy như vậy bao giờ chưa ?

Tôi nhìn Thúy Hiền :

— Chưa, anh chỉ thấy những khu vườn cây trụi lá với những cành khô... Trông khu vườn cây như thế anh nao lòng, ở nhiều nơi...

Buổi sáng êm lĩn, mặt trời chưa lên cao, tôi nhớ tới những buổi sáng ngày xưa, những buổi sáng như thế này khi tôi có mặt ở đây, ngoài vườn cây kia bao giờ tôi cũng thấy thấp thoáng ông nội của Thúy Hiền đi từ gốc cây này tới gốc cây khác, có những lúc tôi thấy bóng ông biến mất trong vườn cây, đó là những khi ông ngồi xuống vun sỏi một gốc cây, hay đang cho nước chảy vào những con lạch nhỏ chảy vào trong vườn cho cây có nước mát. Có lần tôi theo chân ông, tới mỗi gốc cây ông nói cho tôi nghe về nó, giống lấy ở đâu, trái có ngọt không và những kỷ niệm về nó, đặc biệt nhất tôi nhớ tới cây phật thủ mà ông rất vui khi kể tới nó vì chính nó là một kỷ niệm đáng nhớ: cây do một người ở dưới Châu Đốc mang lên biếu, người này không phải là một người thân, đó là một người đồng hành trên cùng một chuyến xe liên tỉnh, trong khi di chuyển người bạn đồng hành bị đau, bất tỉnh trên xe, ông đã ra sức giúp đỡ, đưa người bạn đồng hành vào bệnh viện và sau đó đưa giúp về quê nhà, khi người bạn đồng hành khỏi bệnh đã từ dưới quê lên nhà tạ ơn và mang theo cây phật thủ trồng trong vườn, người bạn đồng hành ấy đã ở lại nhà hai ngày, hai người trở thành tương đắc và lâu lâu lặn lội từ quê tới thăm nhau nồng nhiệt, nhưng sau đó chiến tranh, người bạn đồng hành không thấy đâu, mãi sau ông mới biết người xưa đã qua đời, nhìn cây phật thủ ông lại nhớ tới người bạn. Với ông nội Thúy Hiền, khu vườn đã có một đời sống, mỗi gốc cây, mỗi bụi trầu, mỗi nhánh hoa, tất cả như gắn bó với đời sống, chúng cũng trải qua những tang thương, đau buồn với những người thân của nó.

Cô bé từ trong nhà mang ra cho tôi một ly nước trà nóng. Nàng chỉ tay về phía góc vườn xa :

— Anh có nhớ cây nhãn ở góc vườn không ?

— Anh nhớ, năm ngoái nó có trái lần đầu tiên mà anh được ăn đó chứ gì ?

— Phải rồi, năm nay anh không được ăn nhãn, nó có hoa nhưng nó rụng hết, không có một trái nào, nó có hoa đúng vào lúc ông nội đau nặng.

Cây nhãn với làn cây tròn như một đĩa xôi xanh xẫm không có một trái nào trĩu xuống như năm trước, có chăng một cành khô, những cành đáng ra đã có trái.

— Anh nghĩ em nên đi chơi xa ít ngày, ở nhà một mình anh sợ em buồn rồi đau.

— Anh bảo em đi đâu ?

— Lên Sài Gòn với chú Tư, hay là đi Đà Lạt với bác Cả...

Thúy Hiền lặng đi không nói. Cô bé từ phía sau tôi đi xuống hiên và ngồi nơi tam cấp. Mùa hè năm ngoái, sau khi tốt nghiệp ra, trong những lá thư viết cho tôi về những dự định, tôi thấy những dấu hiệu yêu đời nơi tâm tư nàng, nàng mong ước trở thành một cô giáo được học trò quý mến, được đồng nghiệp nể, nàng lo âu với công việc sắp phải đảm nhiệm. Trong mùa hè tôi trở về thăm nàng, tôi thấy sự có mặt của một thanh niên tới thăm, Thúy Hiền giới thiệu với tôi đó là một bạn đồng học và cũng trở về một nhiệm sở với nàng. Những ngày đó tôi thấy Thúy Hiền như con chim nháy nhót trong cuộc sống, nàng nói cười tươi vui, chừng như không có một gợn buồn rầu nào.

Vào giữa niên học, tôi nhận được một lá thư dài của nàng, nàng nói từ truyện này sang truyện khác với một tâm sự rối bời, nàng kể lại những bất hạnh của nàng từ ngày tám bé, tôi hiểu một lay động nào đó đã đến, những lay động chợt đánh thức những bất hạnh trong quá khứ, nàng nói tới sự đau khổ vì không có cha mẹ anh em, nàng chỉ thấy một đời sống cô quạnh bên ông nội trong khu vườn cây xanh lặng lẽ, và ngoài xa, trên con lộ liên tỉnh những di động nhẹ cùng tiếng ghe thuyền xuôi ngược trên con kinh.

— Sao lâu nay anh không thấy em nói gì tới người bạn của em. Thúy Hiền không nhìn lên tôi, nàng cúi xuống cầm một cái que nhỏ vẽ xuống nền đất ẩm :

— Số em không có bạn.

Thúy Hiền ngừng lại, tôi nghĩ nàng đang khóc, lúc sau nàng ngừng lên nhìn ra vườn cây, giọng ngậm ngùi :

— Bây giờ em tiếc những ngày còn đi học, bạn bè thân thiết bây giờ ra đời, mỗi đứa một nơi, đầu hè em được tin con bạn thân lên dạy ở Lâm Đồng đã lập gia đình... Chừng như ai cũng được sung sướng phải không anh ?

Nàng quay lại nhìn tôi, tôi không biết nói sao, nàng nói tiếp, giọng nước mắt :

— Nếu em có mẹ, em thấy mẹ của bạn, những săn sóc của những người thân dành cho chúng, em mừng lòng tủi thân... Em chỉ có ông nội thì nay ông cũng đã mất...

Tôi không biết lấy gì để an ủi nàng, tôi muốn nghe nàng nói mãi cho vơi bớt phần nào những phiền muộn đang đầy trong lòng nàng.

— Những ngày vừa qua em trông anh, chỉ có anh ở bên cho em tâm sự em mới nguôi ngoa, bây giờ em muốn hỏi anh : em phải làm sao ? Em vừa muốn trốn khỏi nơi này, những kỷ niệm buồn, em vừa thấy em

gắn bó bền chặt với nó, xa nó em thấy như không thể xa được. Sao em khổ quá vậy anh.

Tôi đi xuống sân, ra đứng nơi chiếc bể cá nhỏ, nơi trước kia ông nội Thúy Hiền nuôi một con cá tai tượng, nhưng ít lâu sau con cá chết, ông không nuôi con khác nữa, ông nói : thảo một nó có tình với mình hơn. Cũng ở trong khu vườn cây này, một đôi khi tôi nghe ông hỏi về tình hình, ông thường lắng nghe và thở dài. Ông nói : thời bây giờ không được, nhớ nhằng quá. Từ nhiều năm, ông không ra khỏi khu vườn cây xanh, không ra khỏi ngôi nhà gạch cũ kỹ, ông thu người sống ở trong một nơi đầy những kỷ niệm và như không liên hệ gì tới thế giới bên ngoài.

— Lúc ông mất ông có trăng trối gì với em không.

Thúy Hiền đứng ở gần tôi nhìn lên :

— Em thấy ông khóc, ông khóc mãi không thôi, em nói : ông ở lại với em, và em cũng khóc, hai ông cháu khóc mãi, em thấy ông như cố gắng níu lấy đời sống. Ông nói : ông thương con, ông chết không nhắm mắt được. Em ngồi mãi bên ông nói cho ông nghe, tới một lúc em ngừng lại, sờ tay lên thì thấy ông đã mất, em vuốt mắt cho ông. Cả đêm em không ngủ, cả xóm kéo đến lo cho ông khi hay tin ông đã mất. Em không còn nhớ là em đã sống như thế nào trong mấy ngày đó, đầu óc em không nhớ gì, ai bảo thế nào em nghe vậy. Em chỉ biết khóc.

— Bây giờ ra thăm mộ ông.

Thúy Hiền nói dạ rồi đi vào nhà, lúc sau tôi cùng nàng ra khỏi khu vườn cây, chúng tôi đi theo con đường rợp bóng mát, con đường mà người chết đã đi qua, ra khỏi xóm chúng tôi phải băng qua một khu ruộng trước khi tới mộ ông trên một vạt đất cao. Ngôi mộ được xây gạch xung quanh, cổ đã mọc cao, Thúy Hiền châm ba nén hương cắm nơi trước bia đá, nàng đứng im trước mộ, nàng lại khóc. Tôi đi vòng quanh vạt đất cao, mùi cỏ dại ngạt ngào. Một con bướm đại, đôi cánh màu rực rỡ bay là trên những ngọn cỏ xanh, nó bay quanh quất rồi đậu xuống đầu bia đá. Tôi nhớ tới con bướm có màu sắc sẫm hơn đã bay vào phòng tôi sau khi mẹ tôi mất được một tháng, tôi nghĩ tới người khuất và nhẹ nhàng đuổi con bướm ra khỏi phòng.

Thúy Hiền ngắt một bông cỏ cầm trong tay, nàng đi lại gần tôi. Những giọt nắng nhảy nhót trên trên mái tóc óng ánh của nàng. Nàng đứng im, nhìn xuống bông cỏ cầm nơi tay, nét mặt tượng đá :

— Em muốn hỏi anh : có điều gì mà anh đã dấu em trong bao năm qua. Đó là điều em trông anh trở về đề hỏi anh.

Tôi ngạc nhiên nhìn vào mặt Thúy Hiền, nàng vẫn cúi xuống một lay động nhẹ nhàng trên mí mắt :

— Sao em lại nghĩ thế, anh không dấu em một điều gì.

Thúy Hiền nhìn lên, đôi mắt chan hòa những lệ :

— Em không phải là con trong gia đình này...

Nói hết câu, Thúy Hiền òa khóc, nàng giữ chặt lấy tôi, giọng nàng nghẹn ngào :

— Ông nội đã nói với em, ông nói ba mẹ em không có con nên xin em về nuôi, trong nhà không ai biết trừ ông... Anh có biết điều đó không ?

— Không...

Tôi nghe thấy tiếng không do mình nói. Thực tôi đã không biết gì về điều này, Thúy Hiền rời xa tôi, nàng đi lại bên mộ ông và ngồi xuống bên, tựa tay lên thành mộ và gục đầu khóc. Giọng nàng tỉnh táo :

— Số em mồ côi, và bây giờ trở lại đúng những gì đáng ra em phải sống, em hiểu vì sao trong những năm thơ ấu em thấy mình như lạc lõng, và em tủi thân khi nhìn thấy đời sống đầm ấm của những người khác chung quanh. Em thấy em bé bỏng và lạc loài. Nghĩ đến điều đó em không còn muốn sống ở đây nữa, nhưng nếu đi khỏi, rời xa những thân thiết chung quanh em lại không chịu được. Ít ra em cũng còn thấy một điều gì cho mình nhớ ở đây, làm sao để sống nếu không còn gì cho em bám víu. Em muốn tin rằng những điều nội nói là không đúng nhưng em không thể tin như thế được, nội thương em...

Nàng đã lên chan hòa, chúng tôi trở về con đường cũ, bóng nắng đan hoa trên lối đi, trong khu vườn cây, từ trên hiên nhìn xuống tôi thấy rõ những giải khăn sô nhỏ lay động trước gió, và trên ngọn cây phượng cao trống trải mấy cánh hoa đỏ như máu sáng lên, những cánh hoa muôn màng của mùa hè cũng sắp tàn, những ngày thơ ấu trôi đi, vườn cây xanh đỏ và những giải khăn tang kia bao giờ mới phai nét buồn phiền trong lòng Thúy Hiền.

— Anh vẫn nghĩ, em nên đi chơi xa ít lâu trước khi niên học mới trở lại...

— Không, chắc em không đi đâu được, em chỉ còn khu vườn và ngôi nhà ở lại với em, em muốn sống với chúng, những kỷ niệm mà có lẽ là may mắn nhất em có được... Chúng trở hoa và kết trái...

Những lá cây lay động, tôi nghe như có tiếng xôn xao của một lâm sự nào, có phải những ngọn cây, cành lá kia cũng cảm thấy ngậm ngùi với người thân yêu của chúng...

DƯƠNG NGHIÊM MẠU

mùa thu học trò

Em đi qua giữa mùa thu mới lớn
Nắng rất xinh hôn mái tóc em dài
Anh về thơm những giọt lệ cô đơn
Nghe tiếng nấc lên vào mười sáu tuổi
Mây vừa tím vừa xanh em có biết
Là cũng vàng cho bông cúc thơm
Anh vẫn còn những ngày tháng yêu
thương
Những ngày tháng của đời người mơ
mộng

Em tóc bím giữa mùa thu ngà ngọc
Vành nón hiền cùng áo trắng thơ ngây
Em có buồn hong một chút sầu bay
Hong một chút tình anh đang chớm nụ
Anh vẫn để trái tim anh ấp ủ
Những đoá hoa yêu dấu tuổi học trò
Anh vẫn còn nghe nước mắt ngày thơ
Nghe hôn đổ lên vào lòng sợi nắng
Em nhớ không hồi mùa thu áo trắng
Anh đã buồn và đã biết tương tư
Em đi qua như cánh bướm vương sầu
Con tim nhỏ lòng ngoan màu mơ ước...
NGUYỄN THƯƠNG HOÀI

mùa hoa vàng

Sáng nghe chút gì thơm trong gió
Ôi! rất mơ hồ như hương hoa
Tôi tan loãng cùng sương để thở
Tìm gặp em ngoài kia — thật xa
Khí áo bay trời xanh rất xanh
Qua rừng thu những lối buồn vàng
Tôi muốn hóa thành đôi cánh bướm
Rụng đầy trên sợi tóc lơ lửng
Đề nghe em hát lời mấy nỗi
Trên hàng cây ting giọt mưa tan
Khua chung quanh mái nhà yên tĩnh
Những cánh hoa vàng phơi trước sân.



bay xa

Con diều giấy đứt dây đùa theo gió
Về xa xôi với những đám mây hồng
Bé sững sờ nằm tơ trời đứng ngó
Khỏi sương làm mắt ướt một chiều
dòng.

HÀN NHÂN

thu nhớ

Ta về đứng dưới hiên xưa
Đàn dây thàng bầy cúc vừa trộ bông
Trời ngâu xanh ngát đợi đông
Giọt mưa dẫn lối người mong tìm người
Nhớ người nên lá vàng rơi
Dáng em hoa cúc rạng ngời trong ta
Chiều nay xin chút mưa xa
Đem về ướp cánh tình hoa cúc vàng
PHẠM CHI

mùa thu thiếu nữ

em đi trên đường dài
hồn tôi như viên sỏi
em cười nụ khoan thai
tôi buồn không dám nói

em mặc áo lụa vàng
cho tôi về vẽ mộng
hoa cúc đầy trong vườn
bay hồn tôi lững lờ

em đứng tựa hiên nhà
bàn tay nắm ngón nhỏ
mùa thu tôi làm thơ
ngồi ca màu lá cỏ

đôi mắt em ngây trông
hàng mi cong tình tự
và đôi môi em ngoan
rối lòng tôi, thiếu nữ
PHẠM KHÁNH VŨ

mùa thu bên trời

NỤ CHIÊM BAO

Anh ngỡ ngừng trên tay nắng vỡ
Nghe mùa thu mộng chợt về mau
Đâu biết em nửa đời rục rữ
Mỏi hồng kết sẵn nụ chiêm bao

BƯỚC MƯA TAN

Theo nỗi nhớ anh về vườn mộng
Thấy tình em kết sẵn hoa vàng
Đâu ngờ hương thu mơ chao động
Đề chút buồn vương bước mưa tan

CHÚT HOANG DÃ

Tóc em rụng trâm sợi tình hồng
Vào thu ngựa lạc bước ruồi rong
Nhớ ngày xưa trắng xanh màu lá
Có em làm chim nhỏ vàng lông
NGUYỄN NGOAN

thu

MÂY

qua sông bến lạnh hiên người
lặng tràng mây trắng lạnh trời viễn du
sợ ta lạnh mái sương mù
chuông du tử gõ hồn thu sơ về

CHIỀU

gió hiu hắt lạnh cỏ bông
tôi hiu hắt lạnh bến sông đợi người
chiều tan, mộng xế, mưa rơi
liếng thu liêu đầy đưa đời rết cầm

CHIM

chim kêu đôi liếng bên trời
nhớ em kết bóng nhớ đời mù lăm
nhớ gương lược kẻ trắng rằm
nhớ mưa đuôi bắt tay ngăn nẻo về

PHƯƠNG

chia đôi hương tóc ngàn mây
gột son chim nhỏ rớt đầy tay nhau
phương thu xưa rụng mấy màu
phương thu nay rụng quá sâu muộn thối

TÓC

về đây mưa tiễn đôi chân
gió sa bãi bắc nước ngàn ngạt tuôn
cây ơi! lá thở hơi buồn
non ơi! tóc thả trên nguồn bay chưa
HẠ PHÚC TRẦM

xin mùa thu của bé

Anh xin bé mùa thu trên áo mỏng
suối tóc mơ mắt biếc tuổi hương trầm
bé đang buồn mù sương phai dáng mộng
khi mây đời lững dững bến xa xăm

Anh xin bé tuổi vàng trên lối cỏ
gột chân êm mây xuống phủ đường về
anh sẽ ngủ giữa môi cười nụ nhỏ
ngày tháng rồi tan hết những cơn mê
CHÁU UYÊN

trắng xưa

một buổi em về qua bến sông
tình ta theo cuốn nước trôi dòng
dư hương hồ hẹn mùa trắng cũ
nở rất âm thầm một nhánh bóng.
NGUYỄN HỒNG GIANG

THU CA

NGUYỄN ĐÌNH TOÀN



Khôi viết trong bài hát của mình câu này :

« Thu là chiều của năm.

Chiều là thu của ngày ».

Khôi muốn dành cho Lãm cái hân hạnh là người thứ nhất được nghe bài hát đó. Điều này cũng chỉ một mình Khôi biết, Lãm không biết. Khôi cũng muốn coi đó như một tặng phẩm dành riêng cho ngày hai người gặp lại nhau.

Trung thu là sinh nhật của Khôi, cả điều này nữa Lãm cũng không biết. Khôi bảo với Thục mời Lãm tới ăn tết Trung thu tại nhà mình, chứ không phải ăn mừng sinh nhật Khôi.

Có gì đáng vui mừng cái ngày ta sinh ra đâu ?

Nghĩ cho cùng, hình như đó lại là một ngày buồn bã, tôi chỉ là một kẻ tầm thường buồn bã.

Chiều là thu của ngày, cây xanh trên núi tím.

Những ý nghĩ rời khỏi tôi như những ngày xanh nối tiếp nhau rơi rụng.

Tôi đã đạt được mộng ước bình thường của đời mình, đã thi đỗ, Lãm dĩ nhiên cũng đã vượt qua cái mức thang cuối cùng của bậc trung học

một cách dễ dàng, nàng thông minh, chăm chỉ, cái việc đó đối với Lãm có gì khó khăn đâu ?

Tuy đã được lời hẹn của Lãm, lúc nào Khôi muốn gặp lại tôi, Khôi thiếu gì cách, nhưng đã hơn một năm Khôi không gặp lại Lãm, tôi cũng chẳng hề có ý muốn gặp lại nàng, chúng ta sẽ nói gì với nhau ?

Tôi chẳng có điều gì để nói với Lãm cả.

Chính Lãm cũng chẳng có điều gì để nói với tôi. Mặc dầu đã có lần Khôi nghe Thục nói lại Lãm có hỏi thăm Khôi, hỏi thăm những bài hát dở dang của Khôi đã có bài nào hoàn tất chưa ?

Nghe Thục nói, Khôi đã «chứ» một tràng trong cổ họng không nói gì

Những bài hát Lãm hỏi thăm đó có khác gì những ngón tay của tôi, hỏi thăm những ngón tay mà chẳng biết chỉ đến người thì hỏi làm gì ?

Thục bảo :

— Sao Khôi khó chịu thế ?

— Khó chịu cái gì ?

— Thì người ta hỏi thăm, Khôi chẳng thêm cảm ơn hay hỏi thăm lại lấy một câu, chỉ hừ một tiếng là cái quái gì ?

— Hỏi cái gì, mới được chứ ?

— Hỏi cái gì thì tùy Khôi chứ.

— Nhưng em đâu có gặp cô ấy.

— Cô ? Bạn chị mà Khôi gọi là cô hả ?

— Vớ vẩn.

— Lãm nói nó, Khôi có hát cho nó nghe một bài hát của Khôi, một lần, trên Đà Lạt. Tại sao Khôi lại chỉ hát cho một mình nó nghe, Khôi không hát cho chị nghe ?

— Chị nghe làm gì cho bực mình ?

— Khôi chê chị không biết nghe nhạc, hay Khôi chỉ quý có một mình Lãm thôi ?

— Chắc gì chị đã muốn nghe. Chắc gì bài hát đã làm chị vừa lòng ?

— Khôi chưa hát cho chị nghe làm sao Khôi biết được ?

— Chưa xong.

— Bài hát Khôi đã hát cho người ta nghe cả năm rồi mà vẫn chưa xong ?

— Chưa có bài nào xong cả.

— Chị chẳng hiểu Khôi nói gì.

— Chỉ mới làm xong một đoạn.

— Thì chị cũng muốn nghe cái đoạn đã xong đó.

— Được đề lúc nào rảnh đã.

— Bao giờ rảnh ?

— Lúc nào thuận tiện.

- Tiện là lúc cô một mình chị hay có Thục nữa ?
- Tại sao chị lại lôi cô ấy vào chuyện này.
- Chị tưởng Khôi muốn thế đến chết được ấy.
- Ai bảo với chị thế ?
- Bài hát chị chưa được nghe, nó đã được nghe nói với chị như vậy.
- Nếu chỉ có cái bài hát đó thôi chưa chắc đã liên quan gì tới em.
- Đúng, Khôi đừng có nói cái giọng giận dỗi ấy chứ.
- Giận ai ?
- Chính vì thế mà Khôi không nên giận.
- Dân bà lời thôi quá.
- Chứ không phải tại Khôi nhút nhát quá hả ?
- Nhút nhát ?
- Tại sao hai người muốn nói gì không nói thẳng với nhau lại cứ nói qua chị.
- Đâu, em có nói gì với chị đâu ?
- Nếu quả thật được như thế.
- Chúng ta hãy nói cho mọi chuyện được rõ ràng,
- Khôi muốn nói gì thì nói. Chị làm thế nào có thể làm cho rõ ràng chuyện của người khác được.
- Chị muốn kể công hay kết tội.
- Công gì ? Tội gì ?
- Em chẳng có liên lạc gì với cô ấy cả. Làm sao có chuyện gì được.
- Khôi thử nhớ lại những ngày ở Đà Lạt xem.
- Có gì để nhớ đâu ?
- Khôi có nói gì với Thục không ?
- Không.
- Không tin được.
- Thế tại sao lại hát cho nó nghe.
- Hát khác, nói khác chứ.
- Ấy thế mà bài hát đó nó thuộc đó.
- Làm thế nào cô ấy có thể thuộc được. Cô ấy chỉ mới nghe có một lần.
- Vậy mà nó thuộc mới ra nổi.
- Nhưng em đã sửa chữa đi cả.
- Khôi đừng cầu kỳ quá.
- Chị có biết lí gì về việc đó đâu mà nói như vậy.
- Đúng thế. Nhưng tình cảm phải sửa chữa chính là dấu hiệu của sự hư hỏng.
- Lắm điều cũng là một sự hư hỏng khác.
- Chị cứ tưởng Khôi đang ơn chị.
- Ơn cái gì ?
- Chị đang nói đến kẻ Khôi muốn nghe quá mà.

- Chị sẽ biết rõ điều ấy nếu chị muốn.
- Tại sao chị lại muốn biết việc của người khác làm gì ?
- Dường nào chị cũng nói được cả.
- Thôi chị lắm điều mà.
- Rằm tháng tám này là sinh nhật em.
- Chị biết rõ.
- Sinh nhật em mười tám tuổi.
- Lớn chưa ?
- Năm nay sẽ ăn mừng.
- Rồi sao ?
- Chị mời Thục tới dùm em.
- Tại sao Khôi không làm lấy việc đó.
- Em không có dịp nào gặp cô ấy.
- Đến trường. Đến nhà nó thì phải gặp chứ.
- Như thế có vẻ trịnh trọng quá.
- Trái chiếu hoa người ta còn trái nữa là.
- Đợi tới lúc em muốn hỏi cô ấy đã.
- Còn bây giờ ?
- Chỉ định mời cô ấy ăn bánh trung thu thôi.
- Được chị sẽ gia ơn cho Khôi.

Lời mời đã được chuyển đến Lãm. Lãm hứa sẽ đến đúng hẹn. Tôi sẽ nói gì với nàng đây ?

Nghe tiếng chiếc chuông điện ré lên đúng giờ, đúng đến nỗi không sai một phút nào, và ngay lập tức vào cái phút đó, Khôi biết ngay rằng đó là Lãm. Chắc chắn cái ngón tay xinh đẹp của nàng đã ấn trên cái nút chuông và cùng một lúc ấn vào trái tim Khôi, nên chiếc chuông kêu và Khôi cũng nghe khắp người choáng váng. Chắc chắn đã có một giây trái tim Khôi ngừng đập. Tất cả những lời ca, đã thành hình, chưa thành hình, đang được Khôi âm thầm sửa đổi, tan biến đi hết như một tia chớp, không còn lại một chút nào trong người chàng.

Lãm hiện ra trên bậc thềm với nụ cười tươi thắm, hàm răng nàng, những chiếc răng trắng đối với Thục đang đứng đón Lãm kia chắc không có gì khác lạ, nhưng dường như nó đang soi sáng cả một cõi âm u trong tâm hồn Khôi. Những ánh sáng, những thanh âm chỉ mình tôi nghe, mình tôi ngó thấy.

Thục kêu :

— Khôi ơi Khôi, Lãm đến.

Khôi phải cố lấy bộ dạng bình thường để ra đón Lãm, nói chuyện với nàng.

Trái lại Lãm không hề dấu diếm vẻ hân hoan sung sướng, nàng cười nói tự nhiên. Khuôn mặt nàng vui tươi và rạng rỡ chẳng khác vầng trăng mỗi lúc một thêm sáng. Cái vẻ tươi sáng chói lóa đến nỗi, Khôi cảm thấy đau nhói trong tim, tưởng chừng như nó đã xuyên thẳng những mũi kim vào ngực chàng. Khôi cũng biết rằng, cái ánh sáng ấy sẽ khó lòng tắt được đi trong chàng nữa.

Bàn được bày giữa sân đá sỏi.

Đêm xanh xao, đêm huyền hoặc, đêm men nhập vào giây cung nguyệt lạnh, đêm lòng ta như một bản đàn, ta chẳng thể nào ghi rõ được thanh âm. Hương nồng của hoa ải, phấn ngát của nhị non, quần lụa đầu dây quanh mái tóc, long lanh trong mắt nhìn, ròn trong tiếng cười, đắm trong chén trà thân ái.

— Tại sao lâu chị không đến ?

— Khôi vẫn còn muốn gặp lại tôi sao ?

— Tôi phải nói ra điều ấy nữa à.

— Tôi vẫn mong được nghe nốt bài hát dở dang của Khôi.

— Nó vẫn còn dở dang vậy.

— Khôi vẫn thế ?

— Thế là sao ?

— Do sự, không quyết định.

— Có, có một việc tôi quyết định rồi.

— Việc gì, Khôi cho tôi hay được không ?

— Tôi đã xin được xuất ngoại đi học.

— Học gì ?

— Nhạc.

— Khôi sẽ đi trong bao lâu.

— Có thể bốn năm năm, có thể hơn nữa.

— Bốn năm năm hay bảy tám năm, dù sao, bất cứ lúc nào tôi cũng có một năm để già trước Khôi.

Khôi nghe trong câu nói của Lãm một nỗi buồn bã, tưởng như trong khu vườn tưởng tượng nào đó trong trí mình có một ngọn đèn vừa được tắt đi.

Khôi nói :

— Tôi có một bài hát mới. Chị có muốn nghe không ?

— Dĩ nhiên tôi muốn nghe, muốn nghe lắm, bởi vì có thể...

— Có thể sao ?

— Không, chẳng sao cả.

— Chị sao thế ?

— Không, tôi không sao cả.

— Thu là chiều của năm

Chiều là thu của ngày...

— Thế mặt trời, cái mặt trời không mọc ở phía đông, không lặn ở phía tây của Khôi đâu ?

— Tôi cứ tưởng chị dấu đi mất của tôi rồi.

NGUYỄN ĐÌNH TOÀN



vàng xưa • đàn hoàng

Ngồi từ khung cửa sổ thấp nhìn ra trước mặt, hàng cây xanh vẽ thành một đường vòng cung mờ mờ trong sương. Con đường chìm khuất dưới buổi sáng lạnh lẽo. Thành phố yên lặng, huyền hoặc và mê ngủ. Trời không mưa cũng buồn lạ thường. Từ bên trái, nhìn hơi chệch một chút là vùng cỏ dại um tùm chen lẫn với hoa bướm bướm trắng, hồng, tím đủ màu ẻo lả trước gió. Thành phố lạnh lẽo này không thấy hoa bướm bướm vàng, một điều thật lạ. Tôi nghĩ cần phải có những cánh hoa vàng để trang điểm cho ấm áp. Màu vàng lộng lẫy làm thành phố có thêm sinh khí. Ngoài phố thì có những bông hoa màu vàng trong những bồn cỏ nhưng ở đây thì không. Màu tím màu hồng, màu hồng cùng với vẻ ẻo lả của cánh hoa bướm bướm lại thêm vẻ buồn rầu cho cảnh vật. Ngay cả những bông hoa dại đỏ thắm với các chiếc lá vươn cao tròn như bèo sen Nhật bản cũng không làm linh động chút nào. Tôi không yêu màu vàng chút nào, đôi khi ghét nữa là khác, nhưng ở đây tôi bỗng thêm nhìn những cánh hoa vàng mượt lạ lùng. Không có một chút nắng nào len được qua làn sương mù. Bỗng nhiên tôi cảm thấy thiếu thốn một cái gì đó, tôi thêm đi lang thang trên những con đường còn yên lặng ử lượi sương mai. Con dốc cao bờ ngoằn ngoèo ngay trước mắt. Nhà ở trên đồi thì thật đẹp, chỉ phải tội mỗi bận đi về phải leo hụt cả hơi. Nhưng

tôi cũng chẳng lo gì, thì giờ ở đây quá thừa thãi, tôi biết mình có thể tiêu dùng một cách phí phạm được. Leo một con dốc hay vắn vơ đi dạo quanh nhà tìm hoa dại là một cách tiêu khiển thời giờ êm ái nhất.

Tôi bỏ cửa sổ đi theo con đường nhỏ, những thân cây cao xanh mướt trên đầu. Con đường phía dưới thấp hơn, rộng hơn bỏ vòng quanh mặt hồ yên lặng. Tôi nhìn thật lâu một cảnh thông trơ trọi bên đường, sao mà cô độc đến thế. Hoa ngũ sắc ở đây nhỏ, nhưng đẹp và lóng lánh sương, những hạt sương bé tí. Tôi cúi xuống ngắt một đóa thật to, thật đẹp. Loài hoa gì mà thật mong manh, chỉ cần lay mạnh cũng đủ tan tác rơi xuống từng cánh nhỏ. Yên lặng và yên lặng đến se thắt cả trái tim lại, tôi thần thờ đứng nhìn đầm đầm vòng cung lá cây xanh chạy dài mù mắt. Đỉnh nhọn của một nhà thờ lên mờ nhạt. Tôi nghĩ đến những tiếng chuông thánh thót làm rung động cả những lá cây ngoan nhưng tôi chưa nghe chuông đổ lần nào. Nhìn thì gần và đi thì cả hằng giờ tôi mới có thể đến nhà thờ cổ kính ấy. Sao bây giờ những tiếng chuông không vang vọng lên đi, tôi thêm nghe chúng biết bao. Ở đây yên lặng quá. Đã hai ngày trôi qua, tôi buồn, trời ối, thật buồn.

Gió đi qua rất sẽ trên mái tóc dài, tôi ngần ngại không biết mình muốn gì. Những bông hoa bướm bướm đủ màu dịu dàng uốn mình, hàng cây xanh. Đẹp. Nhưng chỉ có thể thôi sao? Tôi nghe một tiếng thở dài âm thầm thốt lên từ lồng ngực nhỏ. Sao vẫn thiếu một cái gì, sao vẫn buồn tênh như ngày bắt đầu đặt chân đến. Tôi không tìm thấy cái tôi ao ước ở chốn này.

Mưa bụi vẫn rắc một màn thật mỏng trong không gian, tôi ngửi thấy cả mùi mưa lạnh ngan ngát hương cây cỏ. Cái lạnh ngấm từ từ, nhẹ nhàng như len vào từng giòng máu luân lưu trong cơ thể. Tôi áp bàn tay tím nhợt của mình lên mặt. Má tôi cũng lạnh băng. Hơi thở trắng những sương.

Đời sống không có gì để mong nhớ thật là vô vị nhưng nếu có thì nỗi mong nhớ lại chứa đựng buồn rầu. Bây giờ thì tôi không hiểu tôi sẽ mong gì, làm gì, đầu óc như cũng trắng xóa sương mù lạnh lẽo. Tôi ngóng về tận cuối đường thật xa, không có được một tà áo màu nào thấp thoáng. Đường như ở đây chỉ có lời cùng trơ trọi với cỏ cây. Tôi nghĩ đến một đời sống kéo dài trên hoang đảo.

Đóa hoa ngũ sắc rực rỡ như viên kim cương, nếu có nắng lên chắc hẳn nó sẽ chiếu muôn nghìn màu sắc. Tôi buồn nhìn những bông hoa còn thắm trên tay, làm thế nào để giữ chúng không tàn? Thành phố này xứng đáng được khen ngợi là thành phố của du khách, nhưng với tôi nó không có hồn, chỉ là vẻ đẹp của pho tượng, không phải là vẻ đẹp của một vật có linh hồn. Lại thật tôi phải yêu dấu thành phố này mới phải, tôi sinh ra ở đây, để lại ấu thơ ở đây. Mà ấu thơ là những gì đẹp để thần tiên nhất của đời người như người ta thường nói.

Có lẽ, tôi sẽ yêu ai đó trong thời gian này, nhưng không phải là bây giờ, là hôm nay, chắc chắn. Tôi sẽ yêu nó vào khoảng thời gian nào của cuộc đời tôi, tôi không biết và tôi cũng chẳng muốn biết. Hôm nay thì tôi yêu hoa niên của tôi hơn, yêu trưởng thành của tôi hơn. Mà tuổi hoa niên của tôi lại không đặt ở đây, nó ở lại một thành phố khác, nơi tôi vừa từ đó đến đây. Thành phố đã giữ tuổi hoa niên của tôi không áp ủ tôi lúc tôi mới chào đời, không dạy dỗ tôi trong ngày tôi chớm lớn. Nó là vùng đất đón tôi đến một thời gian ngắn ngủi và cướp mất những gì hai thành phố cũ đã cho tôi. Vàng, nó chỉ là một thành phố xa lạ. Nhưng từ nỗi xa lạ đó nó đã cuốn hút tôi như một thói quen nam châm cực mạnh. Thành phố ấy không phải của tôi, nhưng nó đã sinh ra và áp ủ nhiều người khác. Tôi để lại trong những ngày ngắn ngủi ở đó trái tim tôi. Và tôi đi. Làm sao có thể giải thích được ý muốn của một trái tim?

Thành phố đó không bao giờ có sương mù, nắng luôn luôn rực rỡ trên ngọn cây. Nắng nhầy nhót cười trên đôi môi, trên mái tóc, trong đôi mắt của người trẻ tuổi. Nắng gieo vàng trên những bờ cỏ, trên những ruộng lúa, trên những con sông. Nắng cho thành phố vẻ đẹp, người ta gọi vẻ đẹp ấy là vẻ đẹp mộc mạc và chân thành. Ở đây, thành phố đẹp kiêu kỳ, lãnh đạm. Tôi yêu cả hai vẻ đẹp ngang nhau, nhưng nếu bắt buộc tôi phải chọn lựa rõ ràng tôi sẽ không làm khác hơn. Có một câu nói nào thật dễ thương. « Nơi nào đẹp nhất? — Thưa, đó là nơi người yêu tôi ở ».

Mặt trời không chịu lộ ra khỏi đám mây dày đặc cùng với sương mù, Tôi thêm một tia nắng óng ánh vờn trên mái tóc. Tay tôi lạnh như một cục nước đá, lạnh đến cứng ngắt làn da khô héo. Tôi nghĩ chắc mặt mình phải xấu đi nhiều lắm. Tôi cũng nghĩ đến cảnh những người già yên lặng ngồi sưởi nắng mặt trời mùa đông. Hình ảnh buồn bã làm sao.

Tôi nhìn thấy màu áo len xám của L. hiện ra trên con đường dốc nhỏ. L. vừa đi vừa cúi người trên đám hoa bướm bướm đủ màu. Tôi sẽ mỉm cười một mình, nụ cười rỗng không. Vô tình. L. trao cho tôi một đóa hoa bướm bướm màu tím đậm :

— Chị đi dạo sớm thế, xem này, màu hoa đẹp ghê chưa?

Tôi yên lặng cầm lấy bông hoa nhỏ bé, cánh hoa mỏng như làn lụa mới. L. ngắt một đóa hoa khác :

— Về cắm hoa rồi ăn sáng đi. Hôm nay em muốn ra phố sớm để mua một ít quà.

— Còn sớm mà.

— Chị cứ tưởng. Tại ở đây mặt trời lên muộn. Đã gần tám giờ rồi.

Tôi lơ đãng áp đóa hoa lên má :

— Ừ, thì về.

Là cô yêu điệu nghiêng mình dưới cơn gió sớm, con đường vẫn lạnh

lẽo như lúc ra đi. L. là hơi thành những đám sương trắng bay tản trong không gian.

— Hôm nay chị có vẻ buồn.

— Có lẽ.

— Buồn làm quái gì !

— Ừ.

— Lại nhớ rồi phải không ?

— Có lẽ.

L. ngấm nghĩa lúm hoa dại trên tay.

— Ở vùng mình ở em chẳng thấy có đóa hoa nào màu vàng cả.

— Ngoài phố thì có.

— Ngoài phố nói gì. Chị nhớ ở T. không, đầy cả hoa màu vàng.

Câu nói của L. như một tiếng chuông nhỏ lạnh lớt reo trong trí nhớ. Tôi vụt hiểu lại sao từ ngày lên đây tôi chỉ thích nhìn những cánh hoa vàng. Những đóa huỳnh anh nuốt nà đầy khắp cả mọi nơi ở T. một buổi sáng mai nào. Tôi gọi T. là xứ của hoa huỳnh anh. Đâu đâu cũng thấy những giàn huỳnh anh nở đầy rực rỡ. Chắc hẳn bao giờ tôi còn trở lại T. để nhìn lại giàn huỳnh anh cũ dấu yêu. Chậm chậm, tôi cùng L. trở ngược con dốc theo lối về nhà, sương mù là là trên ngọn cỏ hắt hiu. Tôi cảm thấy một nỗi buồn rầu nhẹ nhàng phủ lên từng bước chân.

— Mai mình về B. thôi chị M ạ. Em chán ở đây quá rồi, buồn chết người.

Tôi mơ màng nhìn hàng cây xanh trước mặt, đi đâu thì cũng thế thôi. Bông hoa bướm bướm ẻo lả gục xuống trong lòng bàn tay. Ở B. có nhiều hoa bướm bướm vàng, ở B. cũng có huỳnh anh.

— Mai về chứ chị M ?

— Ừ.

Người ta như những cánh chim, không bao giờ chim ở yên một chỗ. Chúng có mùa thiên di. Con người cũng có mùa. Tại sao nắng lại không lên kia, lá cây xanh quá. Tôi muốn chúng có một chút vàng óng ả điểm tô.

— Ở T. giờ này nắng vỡ đầu chị M. nhỉ ?

Tôi đọc se sẽ, một mình — một ngày nhớ đóa huỳnh anh. L. hỏi tôi chị làm thơ đấy à. Tôi không trả lời L.

Bây giờ là tháng chín. Bây giờ ở T. huỳnh anh đang nở thật vàng. Tôi yêu huỳnh anh.

Th., với Th. thì nơi nào đẹp nhất ?



MÙA THU RONG CHƠI

MỪNG MÁN

● *Gửi Nguyễn Ngữ*

Khỏe nhìn nàng có ba phần tư điệu cợt, một phần tư nồng ấm.

— Hình như đây là lần thứ năm mình gặp nhau ?

Tôi cố gắng để tia nhìn tôi có ba phần tư nồng ấm, một phần tư điệu cợt :

— Đâu có, chỉ gặp lần này thôi, bốn lần trước tôi chỉ thấy cô, chưa ngồi đối diện nhau, không thể gọi là gặp.

Nàng cười khây, nửa thích thú nửa ngạc nhiên ngờ ngợ.

— Cái gì đã khiến anh theo dõi tôi ?

— Về dự đám của một vật lạ.

— Rồi hơn.

— Dễ hiểu và giản dị hết sức. Thành phố nhỏ tí xiu này đám đông quen nhìn mặt nhau, một kẻ khác từ nơi xa lạ tới, dễ nhận ra lắm.

Đôi mắt nàng rạng một nét cười :

— Nếu lúc này tôi từ chối không vào ngồi đây, anh tính sao ?

— Buồn một tí trên đường đi rong, và có lẽ buồn nhiều nhiều khi về tới nhà.

Nàng ngó lơ ra ngoài khi tôi nhận ra giọng mình có chút gì như giả vờ.

— Mưa ở đây thật nhẹ nhàng.

— Vì mưa thương đất, mưa mạnh quá đất sẽ đau.

- Chắc vậy không, anh ?
- Cứ tưởng tượng thử.
- Anh có lối tưởng tượng lạ đấy. Tiếp tục nữa đi.
- Tưởng tượng tôi và cô là một đôi bạn.
- Thân hay sơ ?
- Lãng lơ giữa thân và sơ.

Nàng chớp mắt. Đôi môi vừa cắn vỡ những hạt mưa vô hình nào đó, ướt môi mọng.

Tôi mở một cánh cửa khác cho câu chuyện.

— Dĩ nhiên là không từ trên trời rơi xuống hoặc, dưới đất chui lên. Anh thử đoán coi.

— Sài Gòn, Đà Lạt, Lào, Cam-pu-chia...

Nàng vui vẻ tiếp lời :

— Ma rốc, Ấn độ, Tàu, Thái Lan...

Tôi cười dòn :

— Thôi không cần biết cô từ đâu tới, nhưng hơi tò mò tí nhè, cô về đây làm gì vậy ?

— Tìm một chút cổ điển, thành phố tôi ở tối tân quá, phát nản.

— Cô tìm ra chút cổ điển ấy chưa ?

— Máy hôm trước thì chưa, giờ tìm thấy rồi.

— Ở đâu vậy ?

— Ở anh.

Tôi tỏ lộ sự ngạc nhiên bằng cách hơi há miệng ra chút chút, cho vừa nổi bất ngờ trong hai tiếng nàng vừa thốt. Ở anh (?)

— Có chút cổ điển nào ở tôi ?

— Anh có lối tán gái thật cổ điển.

— Lầm rồi, cô bạn. Tôi chưa định tán cô đâu. Nãy giờ mình nói chuyện tào lao mà. Thấy chưa ? Cô còn tưởng tượng gấp ngàn lần tôi.

Thú thật, tôi chưa thấy đôi má đỏ au nào tuyệt vời bằng đôi má của nàng lúc này. Tôi còn khôn ngoan biết rằng, không nên để một thiếu nữ kéo dài sự thẹn thùng, nhất là thiếu nữ mới quen. Mặc cỡ lâu quá, dài quá ; họ đánh mất sự tự nhiên và rất có thể sẽ chui vào cái vỏ im lặng, hết hào hứng.

— À này, sao sáng nay cô đi một mình ? Cái ông «vệ sĩ» hôm qua hôm kia hôm kia đâu ?

Nàng kéo vài sợi tóc đưa lên môi ngậm. Cứ chỉ làm dáng của nàng ưa thích ?

— Ông anh họ tôi đó. Sáng nay khi thức dậy, dòm qua cửa sổ thấy mưa, tôi nghĩ nên đi dạo một mình thú hơn. Đi một mình để gặp những cái bất ngờ lắm.

— Có phải tôi là cái bất ngờ ấy không ?

— Có lẽ.

— Đêm qua cô ngủ và có mơ ?

— Vâng, mơ nhiều lắm, nhưng rất tiếc trong những giấc mơ đẹp của tôi không có anh.

Nàng có lối nói thật tình quái. Ít ra thì cũng tình quái bằng con chồn trong truyện cổ tích.

— Không thấy tôi trong mơ là may mắn đấy.

— Sao vậy, anh ?

— Trong mơ cô thấy tôi, cam đoan cô phải khóc thét lên, mất ngủ.

Cả hai cùng cười một lượt. Nụ cười tôi hẳn là có nhận, phản ánh đôi chút long lanh sáng choang từ những hạt răng nàng. Cứ gì phải có răng khềnh cười mới có duyên ? Nàng không có chiếc răng khềnh nào cả, vẫn duyên dị thường, duyên nhứt nhối. Tôi muốn biến thành sợi tóc để nàng ngậm giữa môi cười ấy quá. Sợi tóc thề nhện đau để răng nàng cắn, nhâm nhi một cách lười biếng.

Dường như cảm thấy đôi môi hơi khô vì bị tia nhìn chiêm bái của tôi thiếu đối, nàng nâng ly nước trước mặt lên uống một ngụm. Những ngón tay nuột nà vòng quanh ly nước thanh ái quá làm tôi bỏ ý định muốn biến thành sợi tóc ; muốn mình biến thành cái ly ngay tức khắc.

Mưa bên ngoài không thêm sức nặng ; nhẹ, đan mảnh mỏng, rung động theo từng đợt gió từ trời tạt ngang hoặc từ mặt sông đưa lên. Cũng có thể gió tới từ nơi xa xôi nào đó, từ thành phố nàng chẳng hạn. Nàng mang theo giòng gió lạ tới hôn phối với cơn mưa xứ này (?) Gió và mưa làm đám cưới rục rịch mùa thu.

Mùa hạ già, chết, và thu tới.

Tình sương ngấm tay vào thau rửa mặt, nước lạnh sẽ bảo cho ta biết mùa thu đã tới. Trưa dịu về ngang mặt hồ lục biếc, những đám lục bình nói khẽ ta nghe thu vừa sang. Chiều thắm đứng trong vườn, hàng trăm cánh lá chín rơi xuống vai thì thăm thu đã về ngự. Đêm thâu ngửa bàn lay, rủ làn tóc, đưa má, chla môi cho đêm hôn, sương xanh sẽ run rẩy thủ thỉ thu về rồi mình ạ ! Vâng. Vừa thu. Đang thu.

Và, đưa con gái ngồi trước mặt tôi có thể gọi nàng bằng danh xưng : *Thu lạc đường* không ? Thu từ một thành phố khác, lạc tới đây. Ngồi trong căn quán hẹp này. Cứ tạm gọi nàng là Thu, tên Thu đi.

— Thu à, cảm ơn em đã tới viếng thăm thành phố tôi ở.

Nàng chớp mắt kinh ngạc nhẹ :

— Anh lầm bầm gì thế ? Anh gọi cô Thu nào đó.

— Tôi muốn gọi cô là Thu. Hẳn cô không phải tên Thu, nhưng cứ nhận đi.

Nàng chẳng hiểu thâm ý của tôi gì cả. Nàng hỏi một câu thật ngu :

— Bộ anh nhìn tôi giống cô Thu nào trong mộng hả ?

Tôi ghét giải thích. Gật đầu dặt.

— Thế anh, anh tên là gì nhỉ ?

Tôi nghếch tỉnh :

— Tên hồi nhỏ hay hiện tại ?

— Cả hai.

— Hồi nhỏ tên tôi Cu-Anh vì ở nhà có thằng Cu-Em nữa.

Nàng khẽ nhún vai, mặt rạng vẻ thích thú :

— Hiện tại, anh ?

— Không kể tên trong khai sinh, bạn bè thường gọi tôi là Thất-tình-đại-hiệp.

— Anh không định đùa chứ ?

— Đúng vậy.

— Anh thất tình mấy lần rồi, thưa đại-hiệp ?

— Tiếc quá tôi không đếm, đã có những thằng bạn quý sứ của tôi chúng đếm dùm.

Tôi đốt một điếu thuốc, nụ cười nàng mở sau làn khói nhuộm vẻ huyền hoặc màu hồng pha tím. Nàng vút trầm ngâm như một đạo sĩ.

— Thu, cô đang nghĩ gì ?

— Thất-tình-đại-hiệp, tôi tiếc không còn ở đây lâu để thường xuyên được gặp anh. Lát nữa tôi rời chỗ ngồi này và, mai tôi rời thành phố này.

— Sớm quá !

— Sáng nay, trước khi gặp anh tôi đã tới Air Việt Nam mua cái vé máy bay.

— Về đâu ?

— Sài Gòn, đại-hiệp ạ !

Tôi giả vờ làm mặt lạnh, dấu xúc động, nhắc ghế đứng lên :

— Vẫn còn kịp cho một cuộc đi dạo dưới mưa.

Nàng gật đầu dễ thương in một con mèo buồn ngủ.

Quên hết đám đông thiên hạ và phường phố, chúng tôi đi rong : lan man nhắc kể những lần gặp nhau trước. Lần thứ nhất, tôi làm cái đuôi theo nàng đi hết hai quãng đường, lòng vòng hết một khu chợ. Lần thứ hai, trong phòng tranh của một họa sĩ thời danh. Lần thứ ba, nàng thân ái gửi tôi một nụ cười, nói cảm ơn khi tôi nhường ghế cho nàng ở buổi đọc tấu dương cầm của một nhạc sĩ Tây Đức, lại trường Quốc gia Âm nhạc. Lần thứ tư, tình cờ cùng tôi dự tiệc cưới của một cô bạn ; lần này thuận lợi nhất nhưng tôi không nói với nàng lời nào ngoài những nụ cười và những khúc nhìn chơi trò cút bắt. Lần thứ năm, sáng nay, tôi khoan khoái « bắt gặp » nàng đi một mình và, thở ra nhẹ nhõm khi nàng nhận lời vào quán nước.

Bây giờ, nàng làm mới cuộc chuyện trò bằng cách bỏ tiếng « lời », xưng Thu, cái tên do tôi đặt.

— Thất-linh-đại-hiệp ạ ! Về Sài Gòn trí nhớ Thu giàu thêm một mớ kỷ niệm.

— Ủ, giữ lấy, sau này làm của hồi môn. Nhưng Thu sẽ nhớ những gì ?

Nàng đưa tay hứng những giọt mưa :

— Thu nhớ có một chàng trai trẻ tóc xanh da tái huyền hoặc, chàng tên Thất-linh-đại-hiệp. Nhớ những đĩa bánh béo, bánh cuốn, những lò cơm hến có ớt đỏ cay xé môi. Nhớ...

Tôi cười ngắt lời :

— Hình ảnh chàng Thất-linh-đại-hiệp sẽ được hân hạnh trộn lẫn với các món đồ ăn trong cái nồi súp của trí nhớ Thu.

Nàng cười dòn :

— Nói thật đó, đừng đùa, đại-hiệp !

Lòng tôi gợn lăn tăn những đợt sóng êm ái. Mắt nàng ầu yếm phát ra tia lửa bí mật nào đó làm trái tim tôi nóng hực trong lồng ngực. Qua những chặng đường vắng hoe : tôi cố kềm giữ bàn tay muốn nổi loạn của mình trong túi quần ời, bàn tay, lỡ thả nó ra chắc nó sẽ chụp vội bàn tay đang hứng mưa dễ thương của nàng mắt.

Đến lúc phải chia tay. Tôi cảm khái thốt một lời hò hẹn, không quên chớp mắt vài ba cái cho thêm phần cảm động :

— Ngày mai anh sẽ ra phi trường tiễn Thu đi.

Lần nữa, nàng ngoan ngoãn gật đầu, dễ thương in một con mèo buồn ngủ.

Tôi ghét đám anh họ, em họ vây quanh nàng cười nói, dận dò tiu tít chọn một chỗ khuất thầm lặng ngắm nghía nàng.

Sáng nay, nàng vận jupe ngắn màu tím than, áo vàng màu da bò nóng cháy. Vừa nói chuyện với đám anh em họ hàng của nàng, thỉnh thoảng nàng đảo đôi mắt đẹp dờn dác nhìn bốn phía. Tôi tin rằng những khoe nhìn tím kiếm ấy dành cho tôi, tôi càng không muốn ra mặt, lời chào nàng. Tôi đang dành cho nàng một ngạc nhiên lớn.

Trời không mưa, căn phòng gương kính ồn ào liếc cười nói. Chiếc Boeing 727 nằm im lìm ngoài phi đạo.

Nàng đảo mắt nhìn lần thứ ba thì, giọng nói dẻo dẹo của một cô ngồi ở quầy đổi vé vang lên trong trong máy phóng thanh : « Mời quý vị hành khách đi Sài Gòn lên tàu ».

Lên tàu. Nàng bối rối ngạc nhiên thấy tôi chọn chiếc ghế cạnh nàng và ngồi xuống. Nàng khéo léo chấm dứt sự ngạc nhiên bằng một nụ cười :

— Anh cũng đi nữa à ?

Dở ẹt. Cầu chào mừng của nàng đáng lẽ phải ầm ập : A ! Anh quyết một lòng một dạ theo em há ! Nàng đã không thể nói được một câu tương tự như thế. Tôi thất vọng chút chút. Tôi khẽ nhún vai. Điều nhún vai của bất cần của anh chàng J. P. Belmondo trong một phim nào đó, lời răn bất chước.

— Ủ, lâu lâu cũng nên đi xa, ở mãi một chỗ cuồng chân quá.

Và, tôi nói thầm trong bụng : Em bé, em ngu quá. Bộ em ngờ anh là dân hào hoa chảnh ? Em thừa biết một vé boeing đi Sài Gòn thời buổi này đắt kinh khủng. Trưa hôm qua anh phải tạm cho một cái áo len, cây đàn guitar, một cái đồng hồ vào « ngủ mát » trong tiệm cầm đồ. Chưa đủ, phải năn nỉ ỉ ới mượn thêm hai thằng bạn nữa mới có một số tiền, khả dĩ gọi là kha khá cho cuộc rong chơi này đây.

Trong một thoáng, tôi bỗng nghĩ tôi ngu quá, dại gái quá. Ai đời lại theo cô nhỏ một cách bạt mạng vậy ? Trưa hôm qua tôi đột ngột quyết định phải đi Sài Gòn và, đêm hôm qua nhờ nàng quất quay, nhức nhối.

Nhưng này ! Có hề gì đâu. Muốn phiếu lưu, ta cứ phiếu lưu một chuyến chơi. Trái tim nằm trong ngực tôi chính nó, nó lôi tôi đi đó.

Nàng dựa ngửa vào lưng ghế :

— Anh về Sài Gòn có chuyện gì thế, Thất-tinh-dại-hiệp ?

Đôi mắt nàng nhắm hờ như sẵn sàng đi vào cơn mơ nào. Tôi trầm giọng, cố làm ra điệu thủ thẩn :

— Rong chơi, và tiếp tục được gặp cô, Thu ạ !

Máy bay rời mặt đất, lướt êm qua những bụng mây nõn. Kệ xác máy bay, kệ xác mây gió trời đất. Tôi say mê tán tỉnh nàng. Chẳng bao lâu, hai bàn tay chúng tôi quấn quít nắm lấy nhau. Nồng nàn, nóng ấm và cảm động hết sức.

Tôi muốn có đồng đủ mặt những thằng bạn quý sự của tôi ngay lúc này, cho chúng tha hồ chiêm ngưỡng, để lữ nay chúng hết ầu yếm chế diễu tôi là Thất-tinh-dại-hiệp nữa. Tôi cảm thấy bằng lòng với chuyến đi này và phục mình quá cỡ. Hồi cái áo len, cây đàn guitar, cái đồng hồ ! ta trân trọng cảm ơn các người. Các người là những « thánh tử đạo » đầu tiên hy sinh cho cuộc tình ta đó. Ta nhớ ơn các người đời đời. Cái mặt nhăn nhó của mụ chủ tiệm cầm đồ trong trí nhớ tôi cũng trở nên dễ thương.

Tôi muốn chuyến bay kéo dài chừng nào tốt chừng ấy. Bay lạc sang Úc châu, Mỹ châu gì đó cũng được, miễn sao tôi được ngồi gần nàng, nghe nàng thổ thê và hai bàn tay nắm rìn rịn thứ mỡ hời hạnh phúc. Nhưng chẳng thể được, chuyến đi nào rồi cũng phải tới đích.

Lúc tiếng cô tiếp viên phi hành ầm vang trong lòng lâu, báo máy bay sẽ đáp xuống Sài Gòn trong vài phút tới, nàng cười một nụ tươi ; lục ví lấy cuốn sổ tay ra xé một tờ, nhìn máy suy nghĩ 2, 3 phút gì đó rồi viết cái địa chỉ dúi vào tay tôi :

— Chiều nay 3 giờ mời anh tới nhà Thu chơi, nhà vắng lắm, chỉ có hai đứa em nhỏ của Thu thôi, papa đi làm. Lát nữa có papa đón ở phi trường, mình không thể cùng về. Nhé, anh nhé !

Tôi định đề nghị nàng một chỗ hẹn khác. Tôi rất ghét dẫn xác tới nhà lạ, nhưng không kịp nữa, máy bay dừng lại, nàng rời ghế ngồi, tôi chỉ kịp siết chặt tay nàng (cho những ngón tay cùng được chia sẻ sự ngọt bùi của lời hò hẹn). Tôi đưa miếng giấy ghi địa chỉ nàng lên môi hôn rồi âu yếm nâng niu nhét nó vào túi.

Ông bố tới đón nàng thật. Nàng leo lên chiếc xe bốn bánh sơn màu kem sữa. Tôi ngẩn ngơ trông vời. Hồn và xác đều ngậm ngùi.

Bạn thân mến ! Đọc đến đây chắc bạn nghĩ tôi sắp có một buổi chiều tuyệt vời ở Sài Gòn, với cô bé nhỏ nhỏ xinh xinh ?

Không đâu bạn ạ !

Bây giờ và cho tới chết, hình như tôi vẫn là kẻ ngây thơ, đuổi bắt những hình sương bóng khói của cái mà người ta gọi là tình yêu.

Và, có lẽ tôi chưa thể rũ bỏ hồn danh Thát tình đại hiệp do những thằng bạn quỷ sứ của tôi thân tặng nên, khi tìm tới địa chỉ do cô nhỏ jupe tím áo vàng ghi lại, bằng khuàng ngược mắt nhìn lên bắt gặp tấm bảng to tổ bố, kẻ những chữ đậm nét : DUỖNG - TRÍ - VIỆN X.

Nàng tình quái còn hơn con chồn trong chuyện cổ tích, phải không ?

MUỖNG - MẢN

9 - 72

**ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC
CUỐN TÂM BÚT GẶP NHIỀU LẶN ĐẠN
CỦA DUYÊN ANH**

BÒ SỮA GẶM CỎ CHÁY

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

xuất bản

Giá 280 đồng



« NÀY NGƯỜI YÊU DẤU, NẾU NHIỀU CÀNH HẠNH PHÚC VÀO mùa thu, xác xơ như cỏ úa... ». Mà không, Hải Âu ạ. Hôm qua, bảy giờ tối mới tan học, em ra về trời mưa bay lất phất. Mưa hạt nhỏ nhưng cũng đủ làm em lạnh co người. Bố và chiếc xe lambretta xám vẫn như mọi ngày, đợi em trước cổng. Chiếc áo nua mặc vội vàng. Và thật tình cờ, Hải Âu ạ em ngược nhìn lên cao. Bắt gặp chút buồn đau úa vào đầy đôi mắt mà từ đầu giờ học em đã cố tình lẩn tránh. Cho đến bây giờ thì em biết, buồn hơn. Tay em lạnh và tái đi vì run. Nước mưa rơi từng hạt rồi vỡ nát trên tay, nằm ngón nhỏ. Đèn đường bật sáng nhưng em thấy, chúng chỉ là những bóng nhòa linh động. Hình như chúng buồn lắm thì phải, Hải Âu nhỉ. Hình như chúng sầu lắm thì phải, Hải Âu nhỉ. Hàng cây huỳnh đàn cũng đổ nghiêng vai vụng tới. Khi đi ngang, em còn thoảng ngửi được mùi hương lạnh ngắt. Của những chùm hoa vàng chét công trong mưa. Em đã tưởng em khóc được nữa rồi đó cơ, Hải Âu à. Mà thật ra thì mắt xót vì mưa rơi và môi buồn vì gió lạnh. Nhớ Hải Âu vô cùng đi cơ. Nhớ Hải Âu trăm ngàn lần nhớ. Nhưng thôi, em cắn môi và chớp từng lần đôi mắt nhỏ. Vì nhớ thương rồi qua đó, thật vội vàng.

Hải Âu ạ, bây giờ thì chỉ có một mình em, đi và về trên con đường cũ. Có lẽ là tại em thích cái âm thầm và lặng lẽ. Có lẽ là tại em không thích ồn ào không thích bẽ bạn. Hay có lẽ rằng em là con nhỏ đại diện cho những vòng ô khép kín của tâm linh, là những tách riêng đơn lẻ. Lớp học bây giờ lạnh và buồn, Hải Âu ạ. Và em dời xuống phòng dưới cùng có dãy hành lang dài chưa mặt ra hiên. Lớp mười hai ở dãy này không thôi. Hải Âu ạ. Có những lần chuông đồ ra chơi, em ngồi im trong mắt nhìn từng hạt nắng rụng rơi lóng lánh ở ngoài sân. Chát đầy từng ô gạch xám từng nỗi buồn nhẹ nhàng rơi rơi tả. Từng nỗi nhớ ngậm ngùi rơi lặng lẽ. Trộn lẫn với nắng với nỗi buồn. Chát đầy sân trường nhỏ. Và em có thấy gì đâu, ngoài màu nắng ngả vàng trên tường với trắng, ngoài những chiếc lá phượng rơi rụng như mưa. Hai Âu ơi, có nỗi buồn nào ứa tràn trong mắt. Em gặt hoài cung chưa hết xót xa. Có thể là tại học trò lớp em sẽ bảo rằng em kênh, em kiêu, em điệu bộ kiêu căng. Nhột là thằng nhỏ năm ngoài học chung với em lớp mười một B, chắc hẳn sẽ bảo em nghiêm trang và kiêu tể, Hải Âu nhỉ. Mà thôi kệ, phải không hả, Hải Âu. Có thể em sẽ nói với tất cả bằng ánh mắt hoặc bằng nụ cười, chỉ nở nhỏ trên môi. « Trái tim ta, tinh thần là ngọc thạch. Linh hồn ta, tinh thần là cỏ cây là thảo mộc. Đem cho người há để lại xót đau. Vì nhân gian, ôi vùng bùn đen tối. Trái tim ta sẽ rũ sâu và linh hồn ta sẽ ụp bằng nước mắt. Nước mắt của đau đớn. Người chỉ là co đại đầy gai... » Mà thôi, Hải Âu nhỉ. Kéo tại nó lại kêu rêu, ôi nụ cười khinh thị, ôi nụ cười ngạo mạn nhân gian. Những buổi học chiều, Hải Âu ạ, mưa gấn liền từng phút. Thờ nhẹ nhàng bằng nỗi sầu của lá. Thờ dễ dàng bằng hơi ấm của tim. Em cũng chả hiểu tại sao em lựa lớp chiều để học. Cho đến bây giờ thì em thấy được rằng, nỗi sầu đầy hơn nam cũ, nỗi buồn nhiều hơn nam xưa. Có đôi lần em tưởng mình đã khóc. Dễ dàng như đã thơ. Mà thật là không. Vì nỗi buồn đã lấp kín hồ đắng cay. Vì nỗi sầu đã chắn ngang ho phiền muộn. Nghẹn biết chừng nào.

Nếu như hôm nào đã xa, em không đưa cho Hải Âu chiếc nhẫn nhỏ đôi môi khắc chữ G màu trắng. Và nếu như trong lá thư nhỏ màu bạch lập Hải Âu không viết « ta yêu nhau mùa thu, ta xa nhau mùa thu » thì em cũng chẳng biết mùa thu đang về, rồi ngoài hiên lặng lẽ. Nhưng em nhớ ra rồi, Hai Âu ạ. Hình như hôm đưa cho Hải Âu chiếc nhẫn, em có nói với Hải Âu : « Kỷ niệm đệ nhất chu niên đó nhá », là ngày cuối của tháng tám và là những ngày chậm nói dưới cho qua tháng chín, Hải Âu nhỉ.

Hai Âu yêu đầu của em ạ, đừng rồi cơ. Đúng là « ta yêu nhau mùa thu, ta xa nhau mùa thu ». Như hôm nào Hải Âu nói với em nhỏ nhẹ, « ta yêu em » thì em tin là thật. Như ở một ô ngăn nào đó trong tâm linh em còn nhớ được một vài điều cần phải nhớ. Chả hạn như em viết và em nhớ, bây giờ là mùa thu, bây giờ là có vàng ngấp lỏi, bây giờ là nỗi buồn vàng ứa với thời gian. Hai Âu ạ, có một chút ngậm ngùi vừa len vào đôi mắt. Cả những ngón tay cũng không vọt bắt được niềm vui. Hỏi người yêu đầu, ở một thềm đường nào đó, nhỏ bé trong tri óc em, thành thang trong trái tim em, mà thật là chả bao giờ có trong vũ trụ, nhưng cảnh thư mộng nồng ngát hương trời còn vờn bay với ngày tháng cũ. Em thấy mơ hồ người ạ, những đám mây cò lơ lơ nghiêng mình nhỏ lệ khóc ngày xa ; những hạt nắng long lanh đầy nước mắt ; những con chim nhỏ cúi đầu buồn bã, hót với yêu thương đôi lời từ tạ. « Rồi ngày như gió. Rồi đời như mây. Cho ta xin một lời từ tạ. Không luyến tiếc ngày xa... » Và còn nữa, Hai Âu ơi. Những con đường, những hàng cây nghiêng ngả.

Buổi chiều, em trở về lối cũ. Con đường dẫn đến ngoại ô thành phố vắng và buồn. Buồn như mùa thu, buồn như lòng em vậy thôi, Hải Âu ạ. Những ồn ào thực thê, em tưởng đã vứt ra ngoài lề cuộc sống tầm thường của em, rồi cũng không được. Em tưởng linh hồn em đã khép kín, đã lách rời ra được một khối thê xô bỏ dề lên vào bóng râm quả đất, đứng mà nhìn từng thiên thể rong chơi. Em yêu vô cùng những hàng cây huỳnh đàn cảnh nhỏ. Em yêu vô cùng những chiếc lá thon dài xanh thắm. Em yêu vô cùng những chùm hoa vàng ngát hương dài từng cọng yêu như thê yêu người vậy thôi. Yêu ngày tháng xa, vào mùa thu bắt đầu bằng tờ thư mỏng giấy bạch lạp hương thơm.

Hải Âu yêu dấu của em.

Bây giờ là buổi tối, Hải Âu ạ. Buổi tối mùa thu không có sao lung linh và không có nhung trải thắm. Mưa hoài đó cơ Hải Âu. Reo reo ngoài đường phố, thật chán chường và buồn bã. Giá như em có can đảm để khoác áo mưa, để như không nghe lời mẹ bảo, để bước từng bước nhỏ rửa bạn thân đi rong dưới trời mưa thì chắc có lẽ em sẽ buồn và khóc. Vì Hải Âu là nỗi nhớ, đã hình thành. Hải Âu ạ, còn có một chút buồn phiền cô đọng trong lồng ngực nhỏ bé của em. Xin người hãy thở hơi cho tan từng phiền muộn. Xin người hãy dịu dàng cho vớ nỗi đắng cay. Để em mơ mãi một ngày có thời gian chia cuộc đời từng mảnh. Và trong tay, em ôm đầy tràn hạnh phúc, san sẻ cho cỏ cho cây cho từng cảnh hoa cà. Có một hôm, thật vô tình, Hải Âu ạ, đó là buổi học chiều hôm thứ sáu. Những con chim nhỏ màu nâu đậu ngoan trên cành phượng vĩ, thật hiền lành. Em có nghe chúng thủ thỉ với nhau cơ, Hải Âu ạ. Những lời lẽ trầm buồn và nhỏ bé. « Ta van xin Thượng đế. Dưới chân người có những đóa phù dung. Vạt khăn cầu Thượng đế. Bên đời này có những nỗi đắng cay. Ta là nỗi buồn trong một ngày rất mới. Ta là nỗi sầu của một ngày sắp tới. Bây giờ thu. Rơi đều từng hạt. Ta, nỗi buồn sắp ứa. Ta, nỗi buồn sắp chết. Ôi cỏ mùa thu, còn lại chẳng vài hơi thở khỏi sương. Và người... ». Mà quên nữa, để em nói cho Hải Âu nghe. Cây phượng vĩ ở trường em, bây giờ sao ứa xác. Những chiếc lá nhỏ tí bắt đầu ngả vàng và rụng rơi nhiều mỗi khi cơn gió thổi. Mơ hồ em thấy, hình như trong những chiếc lá vàng có một nỗi buồn ử rũ và mệt mỏi, làm em cũng buồn lây. Mùa thu về rồi đó, Hải Âu ạ. Một lần trở về thật âm thầm và lặng lẽ — như em thế thôi, cơ hồ là những chiếc bóng lặng thinh, cũng như là mùa hạ ra đi, và mùa đông đến trên chiếc xe băng giá. Nếu những cánh chim trời không chắt đầy buồn bã và nắng buổi chiều không ứa nhạt nơi xa thì mùa thu không làm trái tim em bật khóc. Hải Âu ạ, những ngày tháng cũ vụt qua như gió. Mùa thu năm nào bây giờ là mùa thu dĩ vãng. Đã mất rồi, em gìn giữ được gì đâu. Chỉ còn lại bên em, là những tờ thư mỏng buồn phiền, là hương hoa hồng ngan ngát, là nỗi luyến tiếc trùng trùng. Những cách ngăn vẫn còn thắm thắm. Em làm sao thu ngắn được thời gian. Hở Hải Âu yêu dấu.

Mưa vẫn còn reo ngoài đường phố. Em bắt gặp trong mưa một vài cánh chim trời lang bạt, đang buồn phiền thả những phiền nhớ nhung. Em nghĩ đến Hải Âu. Em nhớ đến Hải Âu. Chúa ơi, em khóc.

« Nay người yêu dấu, nếu những cảnh hạnh phúc vào mùa thu, xác xơ như cỏ ứa... Linh hồn ta trở thành tên tội đồ buồn thắm. Suốt mùa thu gom xác lá khóc than... »

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG



còn mùa thu nào • thu khúc

NGUYỄN VĂN NGỌC • HỒ NGẠC NGŨ

thu khúc

Đi vào rừng chơi
Đi vào núi chơi
A ha đời hão
Nhưng chuyện xa vời
Mệt dưng chân nghỉ
Ngắm mây lưng trời
Lắng nghe tiếng hát
Trong chiếc lá rơi
Đưa mùa thu lời
Tận đáy hồn tôi
Đưa mùa thu lời
Bên bước chân người
Từ cõi xa xôi
Em theo thu lại
Chút gì ngày đại
Trên mắt trên môi
Ngợp cả hồn tôi
Một chiếc lá rơi
Ngàn chiếc lá rơi
Đưa mùa thu lời
Bên dòng nước trôi
Ngơ ngẩn chim trời
Chung soi chiếc bóng
Một đời ảo mộng
Sẽ như gợn sóng
Mặt nước thu trôi
Sẽ như chiếc bóng

Những cánh chim trời
Đi không trở lại
Tất cả đời tôi
Ai hát giữa đời
Rừng thu hoang phế
Khi nắng chiều xế
Tắt ở bên kia
Đàn chim bay về
Trăng thu mờ tỏ.
HỒ NGẠC NGŨ

còn mùa thu nào

thu về đầu hiên vắng
hoa rụng, đỏ ngoài thềm
nhớ sao — người áo trắng
thu này đã bao năm ?

chiều xanh

chiều xanh bên kia đời
em xanh ngày dừng đợi
lóc cuồn lẹ khô gầy
bay trong vùng biển tôi

mưa phai

áo ai chiều mưa bụi
che khuất một hồn gầy
che khuất một hồn tôi
áo thu em có phải ?
NGUYỄN VĂN NGỌC

chờ người trong mưa thu



DUY NGUYỄN

Cơn gió mạnh đột ngột ập tới, ào ạt mạnh mẽ như một cánh tay hung bạo, khi Uyên vừa lọt vào trong nhà qua vòng cửa, cánh cửa đóng mạnh sau lưng làm Uyên giật mình quay lại. Cùng với tiếng động to, khô, đó là một khoảng bóng tối tràn đến. Đã cũng hơn 5 giờ rồi. Những hạt mưa xiên xiên, nhỏ như mũi kim đâm vào da. Gió phấp phồng trên lớp vải áo mỏng, lạnh buốt. Uyên bật đèn, đóng cửa sổ. Thò tay ra đón những hạt mưa óng vàng ánh đèn, tay lạnh như đang cầm một cục nước đá. Bất giác Uyên rùng mình, đóng nhanh khung cửa. Mưa gió vẫn gào ngoài kia, và trong phòng ấm áp một cách cô đơn với màu ánh sáng vàng.

Cánh cửa sổ phía trái gió tạt ngược chiều nên vẫn khô ráo, mở ra một vùng cây cỏ buồn phiền. Uyên thấy rõ mấy cành hồng chực chờ bò lên cửa, oằn oại một cách tội nghiệp. Mấy đóa hồng thấm nước, rũ xuống. Xa hơn là những chiếc lá ngọc lan xanh nõn, hoa cũng lấm tấm nước mới dễ yêu làm sao. Tưởng tượng những giọt nước trong veo trên màu hoa trắng, hẳn là thơm ngát. Cây ngọc lan mới trồng, cao hơn Uyên một tí, đã chớm ra hoa. Dưới gốc là các chậu cúc. Các bông hoa nở sớm vàng rực rỡ trong mưa. Nó cao ngạo, vươn lên giữa đám lá xanh và các nụ hoa hân hoan tắm mưa. Hoa mụ mẫm tràn đầy sinh lực. Và hoa cúc cũng như nói với Uyên,

trong cơn mưa rạt rào chiều nay, là mùa thu vừa đến. Uyên đứng bên thềm bên khung cửa phía trái, thật lâu. Uyên có cảm tưởng thế, vì nhìn thấy không biết bao nhiêu hạt mưa tưới xuống đám cỏ, cho đến khi mưa trắng mịt mù chỉ còn thấy một chấm vàng giữa màu mưa kín bưng.

Uyên khoác vào chiếc áo len và nằm xơ rơ trên giường. Tiếng mưa át cả mọi tiếng động hắt lên dưới nhà, tiếng mẹ nói nghe mơ hồ như từ căn nhà nào xa lắm. Mơ hồ thoang thoảng như tiếng Duy ban chiều. Mai nhớ đến nhé, anh ơi. Nhớ nhé, Uyên. Bây giờ nằm đây, nghe vắng vắng tiếng nhắc nhở một cách chân thành.

Duy và Uyên ngồi trong một quán nước. Chỗ ngồi quen thuộc trong những ngày mưa. Nơi mái hiên, tre khô che sơ sài. Duy ngồi ngoài, hướng gió thổi lên, Uyên đối diện. Một vài hạt mưa lấm lấm trên tóc. Mưa trắng mịt mù trên sông. Uyên nhìn những hạt mưa rơi xuống nước trông đến hay. Có các bong bóng nước loáng thoáng, vỡ ra. Cây cao bên bờ cỏ hồ không còn một chiếc lá, một cái hoa nào để rơi nữa, đập vào nhau, nghiêng qua lại theo gió. Uyên chống tay lên cằm, mắt mở ra như có những hạt mưa, cơn gió mịt mù trong đó.

Duy hát nho nhỏ bài hát lạ : « Gặp em trong quán nhỏ, bên kia mưa sông dài. Mắt em vương màu nhớ, khi thu về... »

Những bài hát dở chừng, đứt đoạn. Rồi rã như từng mẩu chuyện rời rạc. Cả hai im lặng, và mưa bao quanh. Vòng khói thuốc quán quít, ngưng đọng trong bầu không khí ẩm. Hai người nhìn nhau qua lớp khói, như thể một màn sương mờ mờ, Uyên có cảm tưởng rất nhẹ đến nỗi chỉ cần thổi mạnh là tan ngay. Mấy ngày nay bão đến một nơi nào đó, mưa lũ theo sau. Uyên hỏi sao người ta đặt các trận bão bằng những tên con gái thật đẹp. Như bão Catherine, Elizabeth, Juliette. Duy cười im lặng. Lát sau, Duy mỉm cười nói nhỏ. Nếu được quyền, tôi sẽ đặt trận bão này tên Uyên, Bão Uyên thổi qua hồn tôi. Uyên nháy mắt, anh thích bão lắm à ? Duy đáp, không chỉ riêng trận bão này mà thôi.

Không hiểu sao, lần nào Uyên cũng nhắc lại điều đó. Điều mà nó đã trở thành nỗi ám ảnh bao trùm hai người. Sao lại rớt nhỉ ? Nhiều lần Duy gắt, còn hỏi sao nữa. Sau đó nhìn Uyên buồn, Duy dịu giọng hơn. Nhưng Uyên đủ đủ rồi nhỉ ! Uyên muốn ứa nước mắt. Em muốn đổi cái may mắn cho anh. Uyên nghe như trong tiếng mình có chút nỗi tiếc mơ hồ, chút nỗi buồn. Và Uyên chợt nhớ ra, tháng chín gần hết...

Có một con chim bay lạc trong mưa. Nó kêu chiêm chiếp. Uyên nghiêng người, nhồm lên nhìn. Con chim bay vạch một đường ngang bầu trời mù đục. Đôi cánh ướt nước, sau cùng nó lao đảo sà xuống cành sao. Lúc đó mưa hơi ngớt, bóng cây cũng đủ che mưa. Nụ cười nhỏ nở trên môi, Uyên vuốt vuốt mớ tóc. Hạt mưa nhỏ như bụi hắt từ các kẽ tre cũng đủ làm ướt cả tóc. Duy cười nói trông Uyên giống như con chim bị ướt nước.

Cứ thế buổi chiều đi qua. Rất nhẹ nhàng. Nhẹ đến nỗi cả hai không hay biết, không nhận ra bước chân chiều chậm đi. Lúc Uyên nghe như có tiếng gió thổi dài. Hay tiếng thổi dài của chính mình, một cách mơ hồ nhận ra những ngày gần nhau sắp hết. Uyên không rõ. Mà có một điều giờ Uyên biết rõ, chiều sắp hết, mưa đã ngớt và phải về nhà. Duy thở khói mù mịt. Ly cà phê gần cạn, lạnh cứng trên tay. Còn buổi chiều nào nữa gặp nhau.

Uyên nhìn Duy. Duy nhìn Uyên. Cả hai nói rất ít. Uyên chỉ tay lên cành sao, nàng vừa thấy con chim khi nãy bay ra. Lần này nó không bay một mình. Có một con nữa bên cạnh. Hai đôi cánh vỗ vỗ, bay riu rít. Mặt sông còn lưa thưa những hạt bóng nước. Giữa giòng lang thang các đám lục bình, gỗ củ trôi. Nước dâng lớn hơn bao giờ.

— Em phải về.

Duy đứng lên, mở áo mưa. Cả hai che chung một chiếc chậm rãi đi. Như hai con chim bên nhau. Uyên nghe rõ tiếng nước bên trên, khi đi ngang một thân cây. Trời dùng đục, không có dấu hiệu trong sáng buổi chiều nay hay tối nay mà thôi. Tháng tám mưa sụt sùi như một người phiền muộn. Mưa khóc chuyện Ngưu Lang Chức Nữ từ tháng bảy mưa sang. Mưa buồn cho những người muốn gần nhau mà phải xa nhau.

— Mai nhớ đến nhé, anh đợi.

Uyên im lặng. Duy nhắc lại lúc Uyên bước ra vùng ẩm áp nhỏ của chiếc áo mưa.

— Nhớ nhé Uyên.

Uyên gật đầu. Nàng có cảm tưởng đó là một lời từ biệt.

Cơn mưa kéo dài đến sẩm tối. Ngớt hạt rồi lại kéo dài lê thê. Mưa thu chi mà dai đến phát khiếp. Nó làm cho cơ thể mỗi một, chỉ muốn nằm yên một chỗ. Uyên cầm quyển sách đọc vài trang, bỏ xuống, lắng nghe. Mọi tiếng động quen thuộc bao quanh, như một màng lưới vô hình bên bĩ. Đôi lúc Uyên tự hỏi, mất mát những điều thân ái đó sẽ ra sao nhỉ? Chắc là buồn lắm, buồn lắm. Uyên nghe tiếng guốc, tiếng mẹ cầu nhau. Mưa chi mưa hoài, chẳng cho người ta làm ăn gì cả. Lũ em xếp thuyền thả trôi ngoài mương, cười giỡn. Gió thổi qua vườn, Uyên tưởng nghe rõ tiếng cành sấu riêng lung lay. Lẩn trong tiếng mưa bụi ngùi, tiếng nhạc dưới phòng người chị vắng vắng. Một bài hát về những cơn mưa mùa thu. Với giọt mưa trong vắt, chiếc lá thu ướt đầm.

Thốt nhiên Uyên nghe cô đơn vô cùng. Nỗi cô đơn trong sự ẩm áp, bình yên là một niềm hạnh phúc. Như một nhà văn đã nói, đó là một sự cô đơn ẩm áp. Nó làm người ta muốn ứa nước mắt cho niềm vui sướng đang nắm giữ, đồng thời ta dễ nhớ thương những người khác, bất hạnh hơn. Uyên nghĩ đến Duy. Không biết tháng mười có còn mưa dai dẳng? Mong cho nắng ấm, để không ai buồn trong những ngày mưa một mình. Mong chiều mai đừng mưa. Chúng ta chỉ còn gặp nhau vài lần nữa mà thôi. Uyên nhìn quanh phòng. Bức tranh Monet chụp lại do Duy tặng, đặt một nơi trang trọng

nhất. Dừng, ngồi bất cứ nơi nào trong phòng đều trông thấy. Bức tranh dùng một màu tối, u ám với hàng cây khô rơi rớt vài chiếc lá. Màu sáng nhạt, màu tối đậm lá tạo bức tranh vẽ kỳ lạ đặc biệt, như một khu rừng hoang, một mùa nhớ. Uyên đặt tên bức tranh là Mùa thu chết. Đây là cái gương nhỏ quen thuộc mỗi ngày. Nó như một nhân chứng suốt quãng đời vừa lớn, từ khi mái tóc còn ngắn đến nay chấm mỗi ngày với gương. Sách vở, bàn ghế, giường màn, lọ hoa, bộ bàn ghế nhỏ xù, poster trên tường. Jimi Hendrix uể oải chán nản. Léonard Whiting và Veronique Mercier thân ái.

Tất cả đó, tạo thành cuộc sống yên ổn. Từ bao lâu nay cho đến khi nhón gót gần đụng cửa ra vào. Nghĩa là đã lớn. Uyên thấy mình sắp rời bỏ chúng, hoặc không gặp thường xuyên, Uyên còn phải lên Đại học. Khi rời ngôi trường thân quen, làm như mình lớn hẳn ra. Cuộc đời chờ sẵn ngoài kia, lặng cho ta nhiều ngọt ngào lẫn chua xót. Và mãi mãi không còn như thuở làm học trò. Uyên nằm nghĩ lan man hết chuyện này đến chuyện khác. Và buồn. Như tuổi vừa lớn sắp qua.

Nửa đêm, thức giấc tỉnh cơn. Mưa lạnh hắt, gió đập lá cửa trên mái ngói. Nước đọng trên máng, nhỏ giọt. Thoạt đầu, Uyên nghe tiếng nước rơi đều đặn. Giọt nước rơi ngay một ống bơ, lon sữa nào ở dưới, thành một tiếng động rõ mồn một. Uyên thao thức lắng nghe. Tiếng động thánh thót, cô độc. Nghe như tiếng nước nhỏ xuống la va bô trong đêm vắng trăn trọc, ở một phim ma quái, làm Uyên rùng mình. Tiếng động duy nhất trong đêm khuya có một vẻ kỳ bí gì đó. Uyên không thể không nghe. Thoạt đầu, nước trên máng còn nhiều, tiếng động đều đặn, êm ả. Nếu cứ nhịp điệu đó, vừa dứt giọt này đến ngay giọt khác, thì đó là một bản đàn ru ngủ. Tuy nhiên, dần dần khoảng cách lâu hơn. Nước nhỏ thưa hơn. Uyên chờ đợi tiếng giọt nước kế tiếp rơi xuống. Đợi mãi, cho đến lúc nó rơi thật lâu, mồn mõi. Uyên nghe rõ, trông rõ trong đầu nhiều hạt nước nhỏ bắn ra từ giọt nước đó. Dần dần, giọt nước làm cho Uyên mệt như một kẻ yếu tim. Nàng mở rộng vành tai, chờ đợi. Có lúc Uyên có cảm tưởng tim mình muốn ngừng đập. Nàng không hiểu mình chờ mong, bắn khoăn đến độ đó với những giọt nước như vậy. Nó như làm Uyên có cảm tưởng đang đợi chờ khắc khoải, nóng ruột. Bồn chồn. Không yên một điều nào đó. Có lúc Uyên muốn ra ngoài quăng cái ống lon. Để khỏi thao thức vì một tiếng động tầm thường. Nhưng cái lạnh làm nàng chùn bước. Uyên nhìn trên một góc bàn, kiểm mấy viên thuốc ngủ. Nàng nhớ thuốc màu trắng, bé bé xinh như viên kẹo của anh Quý làm trong Quân y cho. Nghe nói công hiệu lắm, anh cho Uyên cất một nơi nào không nhớ, nghĩ là ít có dịp dùng. Trên góc bàn, chỉ có ống Cetonic, hộp Hépachaud và ống Cervotonic. Bây giờ lại lười lục tìm quá, thôi rán ngủ đi.

Cứ thế, Uyên không chợp mắt được. Trí óc rỗng càng thẳng đến gần sáng. Uyên mở to mắt, như đang chờ đợi việc gì không rõ rệt đến gần, đến gần...

Vậy mà buổi sáng trời đẹp, không có nắng rực rỡ nhưng cũng là một ngày quang đãng dễ chịu. Có lẽ chiều sẽ mưa, mà buổi sáng khô ráo thế cũng tốt rồi. Cơn mưa mấy ngày qua làm cây xanh tốt, cỏ mượt non. Bọn trẻ lấy ống đu đủ, nhúng xà phòng thổi bong bóng. Bong bóng màu óng ánh nhưng ít cái nào bay cao. Vừa lên một tí, đụng phải cành là vỡ tan. Bọn trẻ tiếc rẻ tí xiu, lại tiếp tục thổi. Hình ảnh những chiếc bóng màu bay bay làm nhớ đến những ngày yên bình rất xa.

Sáng Uyên định ở nhà chăm sóc lại mảnh vườn nhỏ. Sau mấy ngày dầm mưa, coi bộ chúng tàn lạ quá. Nhiều hạt mầm bị thối, chồi non gãy. Mẹ bảo ra phố mua bánh trái gì cho Trung thu; sắm dịp sao giấy tờ. Uyên sửa soạn đi, nàng hái hai cành cúc vào cắm. Hai đóa hoa đầu mùa, mùa thu. Một đóa nở to, một vừa chớm. Uyên cắm vào chiếc lọ trắng thủy tinh cao cổ. Hai đóa hoa lẻ loi, tuy nhiên nổi hẳn giữa màu bàn tử nâu sậm. Màu vàng của hoa mang vỏ nhà rực rỡ hẳn.

Thế nhưng trời trong chỉ được tí buổi sáng. Khoảng 11 giờ mưa lại về. Mạnh mẽ, xối xả hơn bao giờ. Mưa như tương tự vùng đất này, không thể vắng lâu. Lúc đó Uyên đã xong việc, trú mưa ngay hiệu bánh. Mưa làm con đường biến thành một dòng sông nhỏ. Một nhánh sông nước đục mù. Qua màn mưa, loáng thoáng người chầm chậm đi ngang qua, như trong một phim câm. Một vài người trú mưa, nhả khói mù mịt như đoàn tàu phun khói. Hơi khói cay nồng ứa nước mắt làm Uyên muốn sặc. Nàng nhớ đến Duy, hương khói nhẹ nhàng buổi chiều bên sông.

Đứng dưới hiên phố khá lâu, khói thuốc nhiều quá làm Uyên khó thở. Nàng mong một cái xe ngựa hoặc xích lô đón về. Nhưng mưa mù mịt, đường ngập nước chỉ có xe gắn máy mà thôi. Thôi, cũng phải về vậy. Uyên ôm gói giấy vòng trước ngực, men theo dãy phố. Đoạn đường về nhà có một khoảng dài một bên là hàng cây, một bên là bờ tường của một cơ xưởng. Uyên mím môi, lắc lắc đầu nhìn mưa trước mặt. Sau cùng Uyên quyết định đi, chân ngâm dưới nước, đầu đội mưa ướt mem. Gió tạt luồn hai tay áo rét run. Uyên vượt nước mưa trên mặt, môi mím chặt. Đoạn đường vắng, ai trông thấy chắc cho Uyên là người điên. Người điên đi trong mưa một mình. Thú vị đấy chứ. Uyên bật cười. Đi một mình lạnh quá. Và Uyên buồn quá sức.

Về đến nhà, bước vô bậc thềm Uyên thấm lạnh. Nàng thay vội áo quần, xuống bếp sưởi, ăn qua loa bát cháo. Trong lúc ăn, Uyên nghe lạnh run ở môi, hàm răng đánh vào nhau. Uyên sờ trán, nóng hâm hấp. Ủe oải lạ. Ăn xong Uyên trở về phòng. Nằm được một tí, nghe nhưc đầu. Trùm chăn kín, tiếng mưa rào rạt bên tai. Mưa chi mưa hoài, dễ ghét. Chẳng biết chiều nay có mưa? Thôi nằm nghỉ cho khỏe, chiều sẽ không mưa đâu.

Sao mà nặng đầu quá, trán nóng, chân lạnh tay lạnh. Không khéo cảm nặng ả. Coi chừng chiều ngồi dậy không nổi, phải tìm viên thuốc mới xong. Uyên ngồi dậy, lại bán một cái hộp nhỏ. Uyên rót nước, ngửa cổ bỏ thuốc vào. Viên thuốc bọc đường lớp đường mỏng quá làm Uyên nhăn mặt. Nàng uống

một hộp nước, cất chai. Uyên đứng vịn ghế, có cảm tưởng thuốc đang ngấm vào mạch máu vào tế bào. Uyên vui vẻ với ý nghĩ đó.

Uyên nhìn ống cetonic. Nàng tưởng tượng vị chua chua, ngọt ngọt tan trong lưỡi ngon như một viên ô mai. Nước bọt ứa ra trong chân răng, Uyên cười. Uyên lấy ống cetonic, mừng rỡ vì thấy nặng. Nàng lắc lắc và nghe tiếng những viên thuốc màu da cam va chạm. Uyên lau nhẹ lớp bụi mỏng bám trên ống, đọc. Người lớn uống 6 viên. Hôm nay mình chưa uống viên nào cả, vậy là có quyền dùng trọn. Ngày xưa, để tranh thủ thời gian khi bận, mệt ; Uyên hay uống một lượt ba, bốn viên không ngậm. Bây giờ thì mình cần ngủ bù giấc ngủ tối qua. Uống một mạch cho xong.

Uyên mở ống cetonic. Nàng rót ly nước đầy. Uyên đổ thuốc ra tay, cầm ly nước đưa lên, những viên thuốc trắng be bé xinh xắn trên bàn tay trắng hồng. Uyên mỉm cười, nàng nghe mệt hơi hơi, làm như này giờ chỉ bệnh tưởng. Uyên uống hộp nước, cho cả năm, sáu viên thuốc trắng vào miệng. Nàng hơi rùng mình vì mùi chua lợ, vội vã nuốt. Uyên đặt ống cetonic trống rỗng lên bàn. Vuốt ngực ; làm như cử chỉ đó giúp cho thuốc mau tan và mau công hiệu.

Uyên đứng trong tư thế đó một lúc, tay vịn ghế. Bức tranh Monet nhìn nàng, trông như đoạn đường khô dẫn vào nghĩa trang. Đôi mắt chàng ca sĩ da đen Jimi Hendrix nhìn Uyên, như từ một cõi xa nhòa nhạt nào chào đón. Uyên cầm đóa cúc, ngửi mùi hăng hăng...

Trùm chăn kín người, Uyên vẫn nghe tiếng mưa không dứt. Uyên chợt nhận ra tiếng mưa êm đêm quá đổi. Ước gì mình được nghe hoài tiếng thì thảo êm ái đó. Uyên cảm thấy buồn ngủ, mắt nặng, riu lại. Một bên tai, Uyên nghe khúc Ave Maria của Schubert văng lên.

Mưa không ngớt. Như kéo dài từ mùa thu này đến mùa thu khác, không ngơi nghỉ. Uyên ngủ bần bật trong tiếng mưa từ liên kiếp những mùa thu...

Và, lại một nơi quen thuộc Duy ngồi nhìn ra mặt sông chờ đợi. Mưa vẫn gào thét, phẫn nộ trên sông, trên những nhánh cây. Duy nhìn thấy cả lá còn xanh tươi, gió tàn bạo quất lia khỏi cành. Lá lao chao rơi xuống tại một vị trí, như đã định sẵn. Cũng như đời là đã định sẵn, một thời gian nào đó.

Duy thở khỏi mùi mật, chờ đợi với nỗi bất rứt không yên.

Cho đến khi chiều xuống, vẫn không thấy Uyên đến. Duy khoác áo mưa bước ra, chợt nhớ cơn mưa chiều qua. Duy và Uyên che chung chiếc áo, cũng trên đoạn đường này, mùa này. Tiếng người nữ ca sĩ gào, phát ra từ trong quán. *Mùa thu đã chết, đã chết rồi, em nhớ cho. Em nhớ cho, đôi chúng ta sẽ chẳng còn nhìn nhau nữa, trên cõi đời này, trên cõi đời này, từ nay mãi mãi không thấy nhau, từ nay mãi mãi...*

Đến trước nhà Uyên, Duy đứng lại dưới những chùm hoa vàng. Mưa xối xả chung quanh, mưa trắng xóa nhà im vắng. Duy nhìn, nhìn màn mưa mịt mù. Cho đến lúc không nhìn thấy gì cả...

... Và, chúng mình sẽ khóc, chỉ biết khóc mà thôi, phải không ?

DUY - NGUYỄN

mùa thu quyến rũ

VÀ NẮNG ĐÃ ĐẬU HIỀN HÒA TRÊN NHỮNG NHANH cây, mùa thu đang trở lại. Tia mắt nhìn dường như cũng đổi khác từ những giọt mưa mùa thu buồn hiu hắt. Anh ạ ! Chúng ta đang sống trong một tình cầu thay đổi, không phải là những hạnh phúc nhỏ nhoi của tuổi nhỏ hôm qua, hôm kia, mà đang đi lần vào một mùa thu huyền hoặc. Anh yêu mến, ngoài kia, trên bầu trời âm dục, anh có thấy không anh, những sợi nắng tru phiến giăng ngang thành phố. Thành phố có mây buồn bay ngang khắp lối, thành phố có những giáo đường buồn bã chìm khuất trong sương. Thành phố có đôi ta sống chung một lối hiền hòa ngày hai buổi đêm những thương yêu mật ngọt đậu trên mắt nhìn. Anh ạ ! Như vậy buổi sáng mùa thu đã quá đủ để ru ta bước vào những thương yêu dịu dàng. Anh có thấy trên hàng hiên trước ngõ, đàn bướm như vụng về lười biếng bay lượn, Anh ạ ! Khoa ạ ! Hãy nhìn thật sâu vào những phiến lá xanh, ước ao tình ta sẽ nhẹ nhàng và ngát xanh như lá. Em sẽ hái những búp non đầu tiên. Những cánh hồng có nồng nàn như mắt nhìn đôi ta dạo họ. Mùa thu đã đến, anh hay chưa Khoa, những giọt sương sớm mai hồng trên những mắt nhìn yêu dấu xa xưa. Và con lối như thêm nồng nàn quyến rũ bước chân ta dịu dặt trên đường.

Hàng me bên đường đã đang đầy những cánh khô cho vơ ẩm ướt, thành phố như thêm chìm, mắt hẳn trong sương. Ta đang đi dạo trên phim đàn. Em cất cao lời hát, và giọng Khoa cao vút đuổi theo niu với tình yêu. Khoa ạ ! Anh ạ, làm sao để những lần tan trường mắt ta dừng nhìn nhau ngại ngần cách lối, em như trời dặt từ đại dương ngút xa nơi nào, và anh đang cư ngụ trên tình cầu với xa cách lối. Sao anh phải kiêu cách nhìn em dạn dò, sao anh sợ thành phố biết chúng ta yêu nhau ! Lại chưa, trong tâm hồn đã hơn một lần đòi tìm cũng dặt dào cảm mến. Như vậy thì mùa thu huyền hoặc năm nay, anh ạ, ta sẽ đi khắp ngõ trên thành phố quen thuộc, nhìn từng khung cửa buồn bã hoe vắng người qua. Ta sẽ nhìn vào mắt nhau để thấy tình cầu không còn xa lạ. Ta đã đủ lớn để ru nhau trong giấc mộng thiên đường phải thế không anh ? Vâng, ta đã thoát dần tháng ngày thuở nhỏ. Những búp hoa đã hé nở và thêm được



TIẾNG THU

vỗ về âu yếm trong sương. Anh ạ, bởi mùa thu đã về nồng hương quyến rũ, em đã thoát những giấc mơ dài, và mùa thu như thì thầm rủ đôi ta tìm bước chân nhau.

Và em sẽ về trường, hân hoan nhìn TV lộng gió. Và anh sẽ vô trường, mùa thu về cho anh buồn, ngủ kín trong mây.

DÔNG (TV)

qua ngọn lá vàng

KHI NHỮNG GIỌT MƯA NHÉ NHÉ TRỞ VỀ THÀNH phố nhỏ. Ngủ yên trên đám lá úa vàng dưới chân em, thì thoáng chốc em quay đầu ngược nhìn trên tàng cây những chiếc lá vàng vọt yếu đuối, em biết : Mùa thu đã trở về. Phải, trở về với em với những buổi ngồi yên lặng trong niềm tuyệt vời mơ ước.

Không bao giờ em nói hết những gì mình nghĩ, một khi chiếc lá đời và mình bỗng khác, em biết. Và em cũng không bao giờ hiểu tại sao em yêu mùa thu đến thế bởi mùa thu dễ ghel của riêng em, cũng lướt, với chiếc lá chớm và em trở về với riêng em như « mùa thu lộng ngọc trở về, từ một góc đường một ngõ nhớ... » Dưới chân ẩm vàng xác lá và em có mơ ước riêng, mơ ước thần thánh tuyệt vời mà suốt đời chắc có lẽ chẳng bao giờ hé môi thầm thì với ai. Trong khoảnh khắc khi bờ cỏ rêu lay động dưới gió vàng thì em nghe mong manh nỗi nhớ. Có biết bao nhiêu người sống cho mùa thu, sống bởi mùa thu ? Người đó là em là N. Th ngậm xác lá để nghe hơi ấm đời người. Những hôm trời lất phất mưa, mưa đủ ướt niềm riêng, mưa bay lên toe và mưa diu chân em đi vào mộng mơ trên con đường có hai hàng cây giao nhau rũ dài. Thì cuộc đời mình (bỗng khác) trở nên lộng lẫy và dâng hương. « Thu của nghệ sĩ của tình yêu, của tuyệt vời nỗi nhớ... » Vàng ! tuyệt vời nỗi nhớ, rất mong manh. Và con đường bỗng thích dài ra, thật dài để khoác áo choàng nhìn mưa lất phất, ở đây còn có những mùa thu kỷ niệm dễ thương và người ta cứ nhìn đủ thấy sống « Mùa thu xưa đến nơi đây, lao xao trên ngàn bóng cây, thành phố thoáng dài theo gót mềm ».



TIẾNG THU



TIẾNG THU

Với Liên Hương, những hôm thi thăm với em. Thu của lá vàng nhưng lá không vàng lá lại thêm xanh ấy là mùa thu đã trở về, mùa thu yêu điệu thực nữ N. Th hờ ? Vàng Liên Hương; mùa thu nhẹ nhàng như khói mây, mùa thu dễ thương như công chúa suốt đời giam mình sau màn cửa muốn biết cảm giác « đập trên lá vàng khô ». Mùa thu cho em thích nói và mùa thu cho em thả hồn lặn cùng. Ơi những lạ lùng thần thoại trong em chôn kín một mình, một mình thôi.

Hỡi lá chờ đợi, lá nhớ thương, lá lương tư, lá mong ngóng luyệt với. Có gì thú hơn những sáng trời hơi sương mềm gót nhỏ, Mỗi chiều lá ngán vì vu ca bài « một ngày đã qua » ngồi bên cửa sổ lắng nghe tiếng nhạc êm đềm nồng ấm từ cassette thoảng đưa mắt mơ màng tìm chút bình yên. Và Ơi ngày đẹp tuyệt vời.

Mùa thu Ơi, mùa thu trở về với em trên đầu cùng bóng cây, trong chút nắng Ờ cùng và em bỗng ngỡ ngàng say mê.

HỒ THỊ NGUYỆT THANH

ngủ lại vườn trăng

TÔI THẤY ĐÊM XANH BIẾC TRĂNG VÀ GIÓ KHUYA khoát ngủ ở vườn cây. Tôi nghe sao vỡ nhiều trong trời đêm và những cụm sương lạnh rơi xuống êm đềm trên những đám cỏ. Mơ hồ bụi cây chuyển mình nở một nụ hoa, hoa thơm buồn cả hơi thở. Đang đêm, con chim nhỏ ngang qua vườn, đậu co ro trên cái cột trụ ngỗ trắng lênh láng trăng. Đòi mắt ướt. Ở bên ngoài những ngã đường khuya chỉ còn diu hiu những vật trăng lạnh, tôi còn thức mãi. Trăng đã đổ ánh chan hòa cả giường ngủ của tôi qua cái cửa sổ mở rộng. Thế rồi tôi bỗng chồn. Tôi mở cửa và ra ngồi đây, trên một bậc thềm cỏ đã mọc quanh, cỏ cao quá đầu. Tôi ngồi thở đám sương trắng đến một lúc nào tôi tưởng mình cũng là một con bướm ngủ đậu trong vườn, con蝶 nhỏ rúc rủi trong cỏ dại. Tôi cũng nghe như tôi hát, tôi cũng nghe như tôi khóc.

Đêm đen bao la. Sao vỡ ra vô cùng lặng lẽ. Ngưng thở mà nghe. Như nỗi buồn ứ ra rất dịu dàng từ trái tim.

Có bao ngày để nằm ngủ với cỏ cây, với trăng sáng như đêm nay. Nằm nhớ quanh lưu ngày tháng. Ôi, vì sao có lúc nào đó bắt buộc người ta phải bỏ xa nhà cửa, thành phố, vườn cây đã từng nuôi nấng mình, chiều chuộng mình đủ thứ bấy lâu để đi, như thế, như một lần một sớm mai nào sương còn nhỏ ướt cả đầu, ta đã bụi bụi khóa cánh cổng nhà ta lại, ngó ngơ ngần để bắt đầu những ngày rong chơi mới. Lần đầu tiên đó, ta bỏ nhà ta đi lâu. Đi để mỗi tối nằm ngủ bơ vơ bất trong thành phố khác, chốn xa lạ nọ, nhớ về, nhớ điên, nằm khóc rưng rức. Đến ở một nơi khô ráo nắng bụi bặm một khi tuổi nhỏ dại dột của tôi chỉ gần liền với bãi cỏ xanh, những bầy chim hoang.

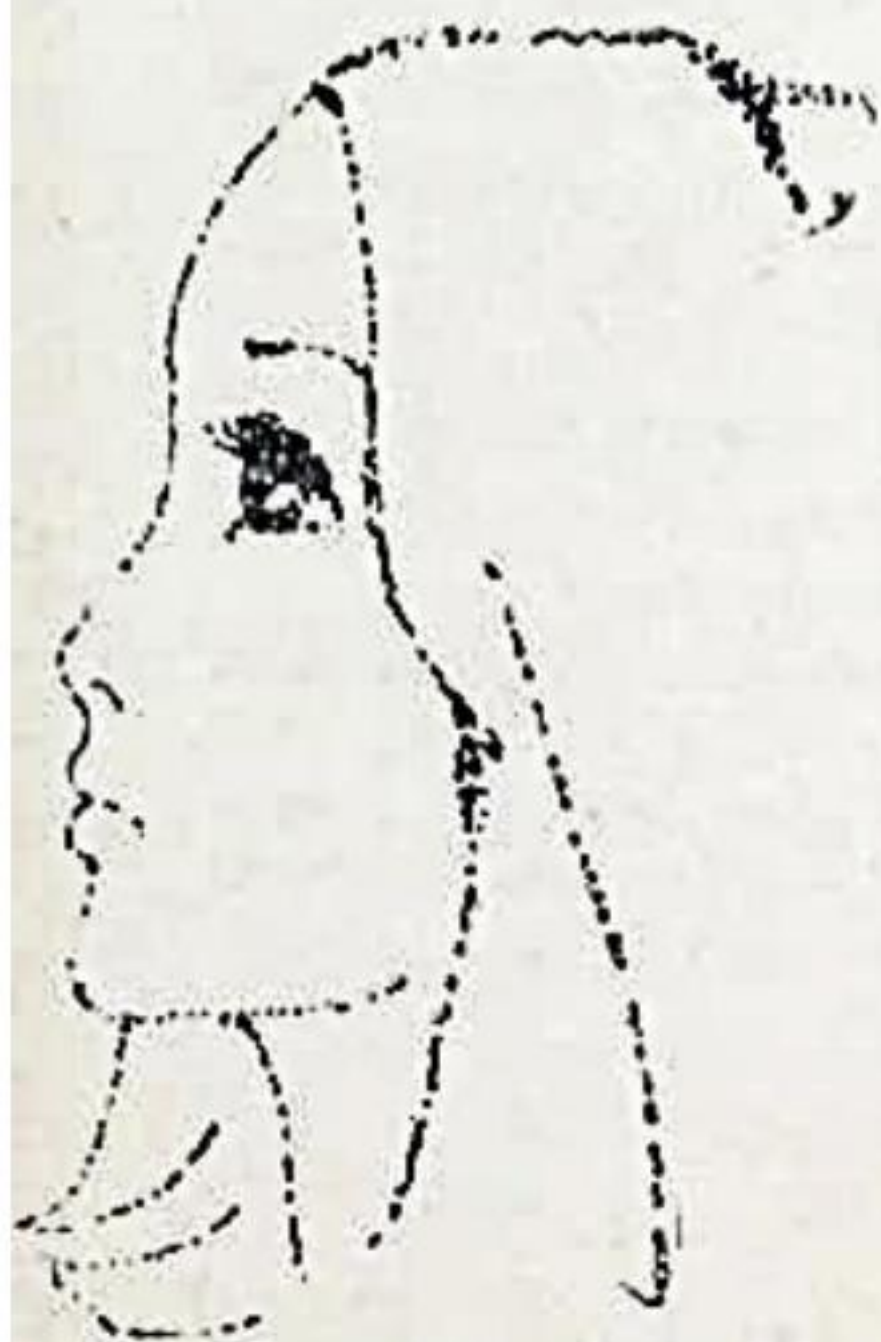
Đã có bao lần tôi thêm bỏ đi xa, đã có bao lần đôi chân thấy tù túng, đã có bao lần lồng ngực thấy tham lam. Và bao lần, bao lần đứng lại trên một vĩa hè đông người nọ lắng nghe một người quen nói về thành phố nhỏ đã xa mình. Huế đã mùa hè, phượng đã nở đỏ rực rỡ, ve say nắng ve kêu rất ồn ào, mấy vườn cây đã đơm trái ngọt ngào. Tôi nhớ đến trường học tôi mấy lối đi thơm nồng phượng. Tôi nhớ đến nhà tôi, chỗ ngồi thấy nắng vàng ngợp vườn cây. Tôi nhớ đến bạn tôi. Mùa hè và bầy ve. Tôi háo hức quá. Cả ngày ngồi nhớ chờ đợi cả người. Nhớ đến tuyệt vọng. Đời có bao ngày là gần gũi, bao ngày là trẻ dại rong chơi hái trái cấm như thế, mà tôi đã đã vượt mất một mùa hè quý báu của đời tôi.

Vừa sáng nay, khi chuyển xe nhọc nhằn chở quãng tôi lại với Huế, mấy ngã đường thành phố cây đã trút lá xanh um thấy mà bồi hồi không xiết. Tôi nhòai người ra cửa xe và đại người muốn òa khóc. Đã không còn mùa hè. Ôi con đường, ôi giòng sông. Sao đời tôi đã có lần dám bỏ Huế đi đâu thế. Tôi có thấy tôi lớn. Tôi có thấy tôi lạ lùng xói xa. Như buổi chiều ra đứng ngó lên lại ngọn cây trước nhà. Cây lá mượt um tùm. Ngọn nắng vàng xám. Mái nhà ai đỏ. Sứ nhà ai thơm. Dòng sông trong lấp loáng khói chiều. Hạnh phúc chín thơm.

Gi thế ? À Chim. Chim lại đây. Vườn chừa trái cuối mùa lao xao. Ta cũng ăn với, ta cũng vui với. Tôi cắn trái ngáp răng, cắn vắt vẻo ngay trên cành. Nhưng chim bỏ tôi. Bầy chim mỡ nhỏ, mất trong. Chúng sà xuống đầy một sân sỏi và nhìn lên tôi. Chúng cắn những cọng cỏ,

TIẾNG THU





TIẾNG THU

ngậm lại một điều gì rất ngậm ngùi. Rồi cuối ngày, chim kéo nhau về. Nắng lướt thướt chuyển mình ngoài sông. Tôi thấy tôi trong cái bề nước lờn non bộ. Tóc bỏ xuống quá vai. Cười ngớ nghếch và đôi mắt mờ nước.

Buổi chiều đầu tiên người phu lưu lữ trở về vườn nhà cũ, thành phố cũ đó, « Về đây khi mái tóc còn xanh xanh. Về đây với màu gió ngày lang thang. Về đây với xác hiu hắt lạnh lùng... » Tôi ngó thấy bờ tường với vầng mặt dần những vật nắng đỏ. Sân sỏi vắng bướm bướm bâng khuâng gió. Tôi thương tuổi nhỏ, cọng cỏ xanh, bóng cây mát và bầy chim sẻ nhỏ vô cùng.

Tối nay, trăng gọi tôi. Trăng mời mọc tôi. Tôi thấy đời sống lại bám víu cần thiết với cây cỏ, lại gần gũi với kỷ niệm. Trong khoảng thình không ngừng đọng đó, có ai nghe như tôi, một bản đàn vang lên mơ hồ. Nocturne của Chopin. Phải chăng ngày cũ đã về. Ôi thơm nồng ngọc lan. Ôi thơm ngọt đất ẩm. Ôi sáng ngời trăng. Chắc tóc ta cũng đang đầm ướt sương.

Tôi nhớ đến chú tôi. Nhớ đến thuở nhỏ. Những đêm khuya nào vẫn hay thức dậy bởi tiếng đàn đêm của người.

Tôi đã không quên nỗi đáng ngồi bất hạnh của chú đang thật say sưa bên cây đàn, dưới trăng, nơi bậc thềm này. Tóc chú trắng xóa sương. Và những bản đàn đau đớn đã làm tôi ứa nước mắt. Đến lúc này tôi mới hiểu lại sao trăng lại quyến rũ con người thế, đêm thình lặng lại cần thiết cho chú tôi thế.

Ôi bỏ Huế đi bao ngày, đêm nay về ngồi hứng những giọt trăng trên bậc thềm cũ, tôi tưởng mình chỉ mộng du...

NGUYỄN - HOÀI - NHƠN

anh đào nhất điệp lạc

BUỔI CHIỀU NGỒI TRÊN THỀM NHÀ ĐẦY XÁC LÁ, nhìn ra ngoài. Trên lát cả là mưa, những sợi mưa xiên xiên và mong manh, chạy lướt thướt trên hoa cỏ, núi đồi, những con đồi dài xanh mướt, chập chùng nổi sát với trời. Mưa thì thảo trong gió những cung bậc trầm

trầm, len lỏi trong cành lá, mơ hồ như loát ra một vẻ gì đìu hiu quá thê lương chừng như những giọt nước hoang lạnh rơi trên triền má lạnh lẽ.

Tháng bảy ngập ngừng bước sang tháng tám, trời vẫn chưa thôi gửi những giọt tình dịu dàng cho đất. Nếu ngày xưa trong Đường thi : « Ngò đồng nhất điệp lạc. Thiên hạ cộng tri thu » thì bây giờ, trên vùng chập chùng núi đồi hoang lạnh này có lẽ phải đổi lại là :

« Anh đào nhất điệp lạc,
Thiên hạ cộng tri thu »

Không quá đáng lắm đâu, phải nhìn thấy những cây anh đào lá rơi trong gió ; thả rơi những chiếc lá úa màu bay tản mạn, phải thơ thẩn quanh hồ Xuân Hương nghe hơi mưa lành lạnh và lá vàng quăn quít gót chân anh mới hiểu cho Chi nỗi xao xuyến.

Như vậy là mùa thu đã trở lại, đã hòa lẫn vào vạn vật, đã tô vẽ cho hoa cỏ, trời mây những nét đặc thù, thi vị. Anh thấy nhé, nhân gian chỉ nhận biết cái mùa tuyệt diệu này nhờ sự vờn bay ẻo lả của những tờ lá chết. Mùa thu và lá vàng, một kết hợp sâu sắc vì vậy, phải không ?

Hôm nào anh về Chi sẽ bắt anh ngồi bên thềm nhà xôn xao xác lá này với Chi để nghe mưa và nhìn lá đào rơi nhẹ nhàng, phiêu hốt trong không gian. Chi sẽ dạy anh yêu màu vàng ngát ngây của lá, màu vàng óng ả dần dần tan loãng thành nâu mà bên trên nổi lên những đường gân phân nhánh. Chi sẽ dạy anh nghe tiếng thầm thì bí mật của núi đồi trong hơi thu. Và trên tất cả Chi sẽ lặng cho tâm hồn anh đôi cánh để bay bổng theo gió, trải rộng trong màu xám ngọc bát ngát của trời mây,

K. ạ, về với Chi để nghe thu Đà Lạt đi. Mùa thu không có hoa cúc nên cũng chẳng có rượu hoàng hoa nhưng dư thừa những sợi mưa miên man, quăn quít trong lá vàng, rơi nhẹ nhàng trên núi đồi xao xuyến.

ĐẶNG NGỌC TƯỜNG CHI



T I Ế N G T H U

MÙA THU BẾN SÔNG

PHẠM CAO HOÀNG

Tặng Phạm Bảo Hoàng

lá thu không

Tôi ở đầu sông em cuối sông
Chiều nay thu trải bóng mây hồng
Ngậm ngùi lời gửi hồn theo gió
Nghe đất trời rưng rưng nhớ mong
Xa cách mười năm em có hay
Hồn tôi mây trắng đã giăng đầy
Còn ngỡ em về bên dáng mộng
Nhịp guốc reo giòn trong nắng phai
Tôi ở đầu sông lời nhớ em
Thu, em có xóa lóc bên rèm
Con chim ngày cũ không về nữa
Nên lá ngoài kia rụng trước thềm
Xa cách mười năm em có nghe
Những sớm mùa thu lạnh kéo về
Vỡ tan hồn vỡ trong mây khói
Đau lòng còn mỗi trái tim se
Tôi ở đầu sông ngóng cuối sông
Nghe mùa thu chết ở trong lòng
Bến cũ mây chiều giăng lớp lớp
Lớp lớp buồn tôi trắng một dòng
Xa cách nhau rồi em nhớ ai
Có nghe lạnh rớt mấy phương trời
Có hay trên những con đường cũ
Xao xác lời về một bóng lời.

Ơi người thiếu nữ tuổi mười lăm
Anh uống trong em một chút nồng
Anh thở trong em mùa bão lời
Cho vira đôi mắt lạnh thu đông
Nghe em thả giọng ngọt tình tang
Nghe gió thu hiu hắt trước thềm
Hiu hắt chân ai về cuối phố
Còn thoảng bên tai tiếng nhạc chìm
Chiều qua anh thoảng nghe lòng nhớ
Nắng quai bên sông xuống lạnh lòng
Anh đứng bên bờ nhân sinh khóc
Thấy lòng như chiếc lá thu không
Đêm qua sương xuống đầy trên tóc
Anh ngủ trong miền không tiếng
chìm
Rồi giữa thiên nhiên anh thành
mộng
Mộng trắng mưa bay lâu tấy hiên
Ơi người thiếu nữ tuổi mười lăm
Có thấy thu kia nhỏ màu hồng
Rượu say anh uống thêm hồ nữa
Chưa uống mà sao rượu đã nồng.
PHẠM CAO HOÀNG





Tôi chỉ biết gửi đến em chiếc bánh sinh nhật tượng tượng in trên hình tám thiệp, mừng cho ngày « đầy năm ». Trẻ thơ vào ngày này, thông thường được cha mẹ bông ra cho bỏ lăn thỏa thích trên chiếc bàn lớn chất đầy đủ thứ đồ chơi, để tha hồ lựa một món đồ, một món vô linh nằm trong bàn tay vung vẩy không suy nghĩ của con trẻ, vẫn thường được cha mẹ suy đoán linh linh tương lai của cô cậu con cưng sau này. Nào là xe tăng, máy bay... chú nào lựa đồ chơi này lớn lên có đường làm tướng. Nào là gương lược, cô nhỏ nào cũng thích món này. Nào là một nắm xôi hay gói kẹo to tướng thường được cẩn thận đặt xa nhất kéo trẻ con thường có linh tính vô lý, e rằng sau này làm người hư ăn mất. Nào là sách vở dày cộm, người lớn đã cố tình dúi vào tay trẻ nít để hy vọng lớn lên con mình sẽ trở thành nhà học giả khoa bảng đầy mình.

Tôi còn nhớ qua lời kể lại, hồi nhỏ tôi đã lựa một đôi giày và một cây bút. Thật khéo chọn làm sao. Đến bây giờ, trở thành một người lớn, « nghề nghiệp » tự chọn từ thuở còn thơ vẫn chưa thay đổi, tôi vẫn không nhà, không xe, suốt ngày lê la khắp phố phường với một đôi giày sờn đế, và biết bao ngòi bút đã gãy rề vì những trang thư cho em mỗi tối.

Tôi không biết năm xưa đó, em đã chọn món đồ gì thế, Mơ Nữ ?

Hình như em ngập ngừng trả lời:

Em tiếc hờn dò sao không biết lựa sách vở
Đề sau này học dẫu thuộc dò có phải khỏe không
Chị kể lại em đã chọn một chiếc thuyền buồm
Nên sau này em vẫn thương những gì ở thật xa em
Thường rời em mà đi xa đi xa mãi
Là anh đó biết không.
Em cũng đã chọn một chiếc áo len
Nên sau này em vẫn thích những gì gần gũi ấm áp bên mình
Cũng là...anh đó, đừng vờ là không biết.

Mơ Nữ, tôi biết chứ nhưng dẫu dám hyênh hoang tự nhận điều đó. Tôi rất sung sướng khi được em cho tôi là một chiếc áo len ấm áp của em. Thật ra, mình chưa bao giờ được hưởng chút hơi ấm của hai bàn tay đan vội. Em vẫn còn ở xa tôi quá, dẫu tôi không dám đeo trên mình một cánh buồm trắng theo gió phiêu linh, chân tôi bám chặt hàng ngày trên đất mà đôi khi tưởng chừng như rơi hụt lênh đênh mất biệt ngoài tầm tay em. Biết có « lương ngộ » dễ dàng khi mình ở hai nơi chốn cách xa vạn lý. « Đối diện tương phùng » dẫu sao cũng vui hơn Mơ Nữ à.

Nhiều khi quá nóng chờ thư em, tôi đã không còn tin tưởng ở chú rùa Bưu điện nữa. Tôi tưởng tượng ra cái cảnh bác đưa thư già nua nằm bệnh ở nhà, hay giữa đường chiếc xe đạp lộc cộc của bác trật sên, hay... nói đại, bác bị đụng xe thì sao, bao nhiêu lá thư nằm trong chiếc cặp da của bác văng tung tóe trên lề đường. Lá thư của em gửi tôi bay tấp đến một hàng bán bánh mì thịt ở ngã tư, con mẹ chủ chẳng ngần ngại gì mà không « trưng dụng » mấy tờ giấy xanh mỏng đó để gói ổ bánh mì nhét đầy pa-tê, thịt chả, dăm-bông, phở mai, cà chua, ít tiêu ớt, thêm một chút tàu vị iều rồi trao cho khách hàng. Trời ơi, kể lạ nào tốt phước nhất và cũng khốn kiếp nhất trên đời, vừa nhai bánh mì dòn tan vừa ung dung đọc trộm lá thư đầy lời mềm mại như một... miếng dưa leo ngon lành. Và trong khi đó thì tôi đang « đói » chữ đến cả người ốm yếu.

Mơ Nữ, nếu em biết có những ngày vắng thư em, tôi bồn chồn hoang mang như thế nào... thì chắc em đã phải đánh máy quay ronéo hàng trăm lá thư một lúc để mỗi ngày gửi cho tôi ba cái mới đủ.

Em chẳng chiều tôi gì cả :

Anh rất là ham anh thật là tham
Em viết cho anh biết mấy cho vừa
Thư nào cũng dài hơn cả bài luận làm trong lớp
Chỉ ngắn hơn cuốn Đoạn Trường Tân Thanh một chút
Thế mà lúc nào anh cũng kêu rên ngắn quá ít quá
Anh muốn dài hơn ư...được rồi
Đề rồi hôm nào em sẽ gửi cho anh
Cuốn Hán Việt Tự Điển của cụ Đào Duy Anh
Lần tái bản mới nhất có thêm phần tăng bổ...

Đó, nhiều khi em nghịch ngợm và hay chế diễu tôi như thế. Nhưng làm sao mà giận hờn em được. Vì tôi biết em đang đến mùa thi, em bị bao vây suốt ngày đêm với lời nhắc nhở của bố và đồng bài vở giờ đây phải làm sao để nhai nuốt một cách cấp tốc.

Mỗi tối, Mẹ Nỡ không được ôm chiếc gối bông vừa ngồi tán gẫu với mấy chị em vừa xem Ti Vi nữa. Em bị cấm cung ngay liền sau giờ cơm một chút. Giờ giới nghiêm bố ban hành riêng cho em còn gắt gao hơn cả lúc tình hình làm nguy nhất. Từ bảy giờ tối cho đến sáng, em phải thui thủi một mình trong phòng riêng, dầu chưa chắc em có chịu ngồi yên học bài không nhưng em sẽ không được ló một bàn chân ra khỏi phòng.

Bạn biển thần yêu của em. Giờ đây chỉ ngại ngần vô sóng kêu em từ xa xa. Em đóng ập lại cánh cửa sổ vì sợ rằng mình sẽ yếu đuối mềm lòng trước tiếng gió rì rào lách qua những tán dương liễu, đôi khi như ma quái lách được qua song cửa vì vu vào tai em.

Em cũng chẳng dám nhìn lên khung trời đêm đầy sao trời, và thỉnh thoảng một vì sao băng vút qua nhanh như cắt khiến em không kịp nhắm mắt ước nguyện thầm một điều nào.

Em cũng dấu hết những lá thư của tôi vào đáy chiếc hộp bánh, để ở chỗ nào khó nhìn thấy, khó lấy ra xem nhất. Có lẽ em sợ rằng không ngăn được trước những lời trách móc thúc hối của tôi, khiến em phải xao lãng sách bài, lại phải xé thêm một trang giấy vở, nắn nót mấy hàng chữ rất vui mắt đối với tôi, nhưng giờ đây, chúng là những chữ thù địch đáng ngại nhất đối với bọn đồng loại trong sách luyện thi.

Cũng như tôi, em biết rằng có những bức thư viết trong năm phút nhưng người viết phải mất một đêm dài cho nó, và người nhận cũng phải mất gần ngơ tròn một ngày đêm để dọn mình thanh bạch, thuần khiết ôm ấp những lời những ý một cách vẹn toàn.

Như thế, có lúc vắng thư em thật lâu. Ta thấy mình mơ hồ đừng gọi nhau buồn bã nhưng chẳng người nào chịu làm trước cái công việc nhẹ nhàng nhất là bỏ một phong thư vào nhà Bưu điện.

Em đã giải thích :

*Em sẽ tạm ngưng gửi thư cho anh
Kể từ bây giờ cho đến khi có lệnh mới
Em cũng báo cho anh biết một tin buồn
Tên anh thường được viết tắt bí mật trong vở của em
Giờ đây đã bị thay thế bởi những người bạn phương xa
Nào là Pythagore, Newton, Euclide
Những dòng tri tưởng về anh cũng bị dứt đoạn
Bây giờ chỉ còn là dòng điện hai chiều
Anh đừng có buồn nghe không
Thời đồng băng này sẽ không lâu lắm đâu*

*Rồi nắng sẽ lên sẽ đuổi chọi tuyết giá lạnh lòng
Mặt trời sẽ tươi như mùi cam mứtng ngày trùng phùng tiếp nối
Của anh và em...*

Và thế là hoàng hôn hiu quạnh đã dần dà buông xuống ngay từ lúc bình minh, màu xám tro hoang vắng đã phủ lấy người tôi như một lớp tro tàn chôn vùi khúc củi còn xanh. Sa mạc xây dựng mau chóng tràn lan trong lòng người, và bấy lâu nay tôi chưa hề sẵn sàng đối phó với sa mạc. Giờ đây, em đã chọn một mùa để tan biến. Tôi bị vùi lấp đến tận môi cả lớp cát nóng bỏng nổi nhớ. Tôi bị chôn sâu trong lòng cát lạnh qua đêm đợi chờ từng khoảnh khắc.

Ngoài kia, em ra sao, Mơ Nữ ?

Dầu đóng kín cửa phòng, nhưng chắc gì em đã nhớ cái then cánh cửa sau mở vào trí nhớ. Em bỏ ngoài tai tiếng sóng, tiếng gió quen thuộc, em bỏ ngoài mắt bầu trời bao la khiến xui hồn nương mây bay bổng. Nhưng làm sao em nín thở được, làm sao em ngừng lại hơi thở của chính mình, ngừng đập nhịp tim của chính mình.

Như có một lần, bình như em đã so sánh tôi với nguồn sống cần thiết gần gũi nhất đó :

*Em cảm ơn anh đã vì em
Với bao nhiêu nàng Tiên Nương Hoàng Hậu cao vời
Với bao nhiêu nàng Công Chúa Quận Chúa dài các
Với trăng sao bay cao nhất trên trời
Với rong rêu trôi sâu nhất dưới biển
Anh chắc đã mất công ghé lắm mới nghĩ ra những vòng hoa
xưng tụng ấy
Em không nhiều tưởng tượng bằng anh đâu
Em chỉ muốn nói anh như là hơi thở của em
Để em tha hồ hành hạ
Thường thường em thở điều hòa nhẹ nhàng là anh còn đỡ
Có khi em cảm hàn 'ho sử sự thở không ra hơi
Lúc đó cho anh tha hồ nhào lên té xuống*

Bởi thế tôi sợ rằng em sẽ chỉ đọc được những dòng chữ trắng tinh trên trang sách trắng như ngà. Em sẽ không nghe tiếng guốc của bà chị len lén qua lại trước cửa phòng. Em sẽ nhìn bâng quơ những đồ vật thân thiết bên cạnh em. Những vỏ ốc nâu láng bóng có đường vân loang loáng như nền mây, những miếng đá san hô, những cành rong chết mà em đã tìm thấy ngoài bãi biển trong một chiều nào. Trong chiếc bình nhỏ cổ cao lêu nhều như hươu, có cắm ở hồ một cọng cỏ chong chong khô gãy guộc. Dưới tấm gương lót bàn, xác của một nàng hồ điệp đã trôi phai hết nhụy phấn bụi trần.

Em sẽ nhìn lên vách tường hồng, những tấm chân dung về một vài

*Đâu dám khoe một lời trăng gió dối
Người và em
Như loài dâ lău lău hoai trên triền đời
Đã không mòn mà còn đầy thêm rêu phủ ẩm*

Mơ Nữ, tôi mong em giữ mãi tình trong như lòng suối. Và niềm tin vào sự sinh thành của một bông hoa, thơm mầm, hút nước, nhận gió mát, đón nắng sớm mai, nở nụ hàm tiếu rồi tỏa ngát hương đầy vườn mình rực rỡ. Tất cả những bông hoa thắm tươi nhất của thiên nhiên rồi cũng sẽ tàn. Nhưng không ai chịu để ý rằng đời hoa có vẻ ngắn là vì so với lòng tham niu kéo cuồng vọng của con người. Chứ đời hoa qua được một ngày một đêm là đủ hài lòng vừa ý đối với riêng hoa, hoa tàn nhường chỗ cho chồi non đâm nẩy, cánh hoa tan trong đất là thơm giống cho một mầm hoa khác, chỉ thầm mong suốt trong mấy ngày sắc màu bừng sống đó, đừng có cơn giông nào vùi dập, đừng bàn tay nào cắt vợi cảnh giam tù trong bình chật chội.

Một cuộc đời chan hòa ý nghĩa và tự do linh hoạt tràn trề, là một đời vừa đủ, không bao giờ là ngắn ngủi.

Mơ Nữ,

Em hãy cùng tôi bằng lòng với niềm tin nhỏ bé đó. Thương lấy đời hoa mà không chút xót xa cho rằng là một đời quá ngắn. Tôi và em, chúng ta nguyện nuôi nấng tình cảm mình rạng rỡ ngọt ngào như hương hoa. Một mùi hương tỏa hết độ nồng nàn, dấu qua một đêm mong manh rồi tan hòa xa xăm trong thinh không cũng thỏa.

(Còn tiếp)

ĐÃ PHÁT HÀNH

VỀ YÊU HOA CÚC

**tuyển truyện tình yêu của
DUYÊN ANH**

**SỐNG MỚ I 30B Phạm Ngũ Lão Sài Gòn
TỔNG PHÁT HÀNH**

cửa trướng phía bên ngoài

truyện dài MAI THẢO

Chương một

Tiếng động, vo vo, thật nhỏ, lượn một vòng tròn trên mái tóc, mái tóc như một phi đạo muôn vàn xa lạ làm tần ngần một hạ cánh nguy hiểm. Tiếng động chợt mất. Rồi một hình thù xinh xắn, màu xám bần, đột ngột hiện ra trước mắt Nhi, trên cái thành trơn nhầy của lọ mực thủy tinh. Cái hình thù nhỏ thó, màu xám bần, vừa phát ra cái âm thanh vo vo, đều đều trên mái tóc Nhi có một đôi cánh. Và hai cẳng chân đồng màu. Đôi cánh chấp chới đồng nhẹ. Cẳng chân mềm như hai sợi lông tơ ngắn và bở bở trên thành lọ mực. Đó là một chú ruồi. Một chú ruồi vào lớp, một chú ruồi học trò. Bay lạch lạch trong bầu không khí im phắc của giờ sử ký, chú ruồi mỗi cánh đã đập xuống mặt bàn. Nhi ngừng viết. Cán bút nghiêng nghiêng giữa hai ngón tay mềm mại kẹp hờ. Chú ruồi yên tâm dần. Nhịp bò bình tĩnh hơn. Nhi từ từ giơ cao bàn tay trái. Thình lình, bàn tay đập xuống. Hụt. Bằng một cái cánh thất đảm, chú ruồi bay vụt lên, mất biến vào không khí. Nhi đập quá mạnh. Lọ mực nhầy bật, đổ nghiêng. Một giòng mực tím thắm chảy loang trên mặt bàn. Nhiều mái tóc tơ của những bàn phía trước cùng quay lại. Tiếng động nghe rõ, từ bàn thầy đến vì tường cuối lớp. Nhi vội vàng dựng lọ mực cho đứng thẳng lại. Và thả mau tờ giấy thấm phủ kín giòng mực tím loang. Không thoát, không qua. Trên bàn thầy, cặp kiếng trắng của cô giáo Trinh đã trễ thấp trên sống mũi, với cái nhìn giận dữ, ném xa, xuống tới Nhi, ném qua, trên cặp kiếng mắt.

— Nhi.

Nhi đáp với cái mặt bần :

— Dạ.

— Trò vừa làm gì thế ?

— Thưa cô không.

Nhiều tiếng cười khúc khích nổi dậy. Những tiếng cười ngẩn, ngừng bật ngay đó, không giám vui tiếp. Cô giáo Trinh cao giọng, trong một cảnh cáo đích danh, thật sự :

— Trò Nhi tuần này luôn luôn làm ồn. Coi chừng bị phạt.

Nhi sợ hãi, ngồi ngay ngắn lại. Trên mặt vở, giòng chữ thứ nhất được thả vọi lên giòng. Bài học trên bảng đen được Nhi chuyển xuống vở riêng bằng tất cả cố gắng tập trung thần trí. Sáng nay, Nhi học một đời vua, lên tuổi và sự nghiệp sáng ngời trên cái nền sông núi anh linh một quá khứ dựng nước. Ông vua Lê Lợi đó. Tượng vua bây giờ cao ngất ở một búng binh thành phố. Dáng tượng lênh đênh, quần áo tượng xưa cũ, đỉnh ngộ, mỗi lần đi xe qua với mẹ, Nhi đều ngoái cổ lại nhìn. Tượng vua thoang thoảng, soay tròn rồi lùi dạt khỏi tầm mắt sau tấm kính chiếu hậu. Sáng nay vua không dựng tượng, mà khơi khơi vào lớp, ngự trên bảng đen, bằng một bài học ngắn. Vua khởi nghĩa, đẩy binh. Phất cờ từ thăm thẳm Lam Sơn. Đêm khởi dấy bập bùng ánh lửa thề nguyện đánh đuổi bọn Tàu phù đuôi sam dài lê ra khỏi bờ cõi Việt. Thoạt đầu, vua thua, thật đậm. Áo rồng toi tả chạy nhông hết cửa rừng này đến chân núi họ. Đánh Tàu phải đánh suốt mười năm mài miết. Bọn cướp nước nào cũng dai như đĩa dổi. Đánh chúng toi bởi sí quách, chúng mới chịu rút về bên kia cửa Ai Nam Quan.

Chú ruồi bay đi, không trở lại. Trong khoảng không gian học trò tỉnh khiết trải rộng thành một mặt phẳng nghiêm túc, chỉ còn tiếng rào rào của những ngòi bút chép bài chạy đuổi nhau, như một cuộc thi. Nhưng sự chăm chú của Nhi không được lâu. Tâm hồn Nhi xao xuyến. Khối óc thơ đại của Nhi đầy đặc những cái ngẩn lo nghĩ gập nếp. Chuyện buồn người lớn đã phủ một cái bóng đen tối mòng mênh lên vùng ánh nắng chan hòa là cái tuổi mười bốn của Nhi. Sự lơ đãng trở lại. Ý tưởng Nhi hoang mang, như chú ruồi xám, bay khỏi các lớp. Nhi buông bút, thừ người, nhìn ra ngoài.

Lúc này là vào khoảng mười một giờ. Sân chơi hiu quạnh, không một bóng người. Trên những khoảng cách đều đặn, những hàng cây đứng yền. Dáng cây lực lưỡng, nghiêm trang. Cây sân trường mà tịch lặng như cái lũ cổ thụ trồng trước lối vào cửa đền, trong một sân chùa, tháng giêng năm nào Nhi được theo mẹ đi lễ. Sư thầy năm đó cho Nhi một trái oản. Chú tiểu đứng tựa cột, ngó Nhi chăm chú. Ông sư cụ móm mém. Ông sư bác hồng hào, trắng bóc. Người ta đốt đến hàng trăm thẻ hương, mùi hương bám vào tóc, thật lâu chẳng mất. Nến lung linh, hàng hàng không đếm hết. Mẹ không đi lễ nữa. Nhi hết được đến chùa. Những ngày vui, mỗi ngày là hình ảnh một hạt cốm vòng xanh biếc, cũng mất đi từ đó.

Trước cặp mắt buồn rầu của Nhi, những phiến nắng rực rỡ nhầy nhụa trên mặt đất sân trường, giữa những bóng lá như cũng buồn theo. Bóng lá im phắc. Mầu nắng thêm thiếp. Thật xa, phía bên kia sân chơi, cổng trường đóng chặt. Nhi hình dung được cái cảnh tượng nhộn nhịp của một khoảng vỉa hè bên ngoài cánh cổng ấy. Giờ này, những hàng quả đã đủ mặt. Khoảng

vĩa hồ giờ này là một cuộc họp mặt muôn hình nghìn vẻ của những hàng quà. Xe chanh đá tới rồi. Chuông xe leng keng. Càng ghe ghếch lên thành trường. Bạc hà một hàng xanh ngắt. Cam vàng tươi đậm giữa xá-sị đỏ thắm. Đá đã bào trong thau trắng men, cao ngất một cái núi tới, sộp, trắng tinh. Sủu muối đầy một lọ, và thạch trong suốt. Đến sau xe chanh đá, là xe thịt bò khô của chú Tùng. Thịt bò khô của chú Tùng còn tuyệt vời hơn thịt bò khô Pát-Tơ một bậc. Đu đủ thái, nhỏ miếng, như miếng. Dấm chua ghè răng, rùng mình. Ớt thì làm chảy trào nước mắt. Những lạng thịt bò cong queo, bùi ngậy, nhát kéo cắt lướt, nhịp kéo thoăn thoắt, nhạc kéo lanh canh. Ăn hết đĩa thịt bò, húp hết luôn cái đĩa dấm ớt, mỗi lần ăn là một lần toát mồ hôi. Ăn suýt soa ăn. Quà ngon đến cái độ nồng nàn, ngậy ngất. Chị Bạch cũng đã tới. Với cái gánh mía. Chị Tiền cũng kia rồi. Với gánh mít. Mía từng khoanh, tươi mát, mít từng miếng, ngọt ngào, thả xuống mười đồng, xách nguyên lên một túi ny-lông. Ngó ử trong túi nữa. Hương ngó thơm sộc. Những hạt ngó non nhuyễn từng chân răng, sữa ngó ứa đầy mỗi nhát cắn mạnh. Tan học nào, cái vĩa hồ quả cáp linh linh bộn bề đủ thứ cũng giữ Nhi một lát, trong cái vòng vây thần thánh của quả. Bước Nhi lượn giữa những cái thúng. Chân Nhi lướt qua những đòn gánh. Xe đưa Nhi về nhà, suốt dọc đường miệng nhai. Bữa cơm trưa nào, mẹ ép ăn thêm bát thứ ba, Nhi cũng ngắc ra, vì vậy. Quả trường đã lưng chừng dạ đầy.

Sáng nay, cái cảnh tượng mê đắm của những hàng quà đón Nhi giờ tan buổi học không còn mê đắm nữa. Nhi sống một cảm giác xa lạ lần đầu. Là rừng rưng với hết thấy. Sống là một gần bó, bắt bám. Phơi phới, thấm thiết. Như nắng reo trên một thành cửa sổ. Như trời xanh trên những mái nhà. Sống chợt là một hoang mang đứt rời. Hết mùa và chẳng còn là hát.

Một hồi trống thỉnh linh vang động. Tiếng trống chạy dọc theo hành lang, chia thành từng nhánh âm thanh, mỗi nhánh tung vào một cửa lớp. Hồi trống chạy tới cuối hành lang, lộn ngược lại, làm tan hoang cái động lắng của những thước khối không khí học trò. Trên bàn thầy, cô giáo Trinh sốc lại gọng kính. Những cuốn vở rào rào gấp lại. Giòng mơ màng trong Nhi bị chặt đứt như một nhát chém. Một rừng đồng phục trắng cùng đứng lên. Những cái cặp da nhất loạt đi ra. Nhị thần thờ đi theo, nét mặt phờ phạc, tái xám. Tới cửa lớp, cô giáo Trinh gọi Nhi đứng lại. Con Hoàn, bạn cùng bàn với Nhi, ngạc nhiên đứng lại theo, Hoàn ở cùng một phố. Bạn gần nhà, cùng bàn, cùng tuổi, cũng là bạn thân nhất. Hoàn nhà nghèo, được mẹ Nhi cho đi cùng xe đến trường. Xe tới đón đôi bạn cùng về, xe thả Hoàn xuống trước. Đã hai năm học như thế. Mỗi buổi sáng, Hoàn lững thững sách cặp đến chờ Nhi ở trước cửa biệt thự. Đôi khi thấy Hoàn, mẹ Nhi gọi cho vào trong nhà. Rót nước cho Hoàn cần thận, như tiếp một người khách lớn tuổi. Nhi rất bằng lòng mẹ về cái thái độ đặc biệt ấy dành

cho cô bạn nghèo, Tết Nguyên Đán năm nào, Hoàn cũng sang nhà. Mẹ Nhi cho Hoàn thật nhiều tiền mừng tuổi.

Hoàn thấp hơn Nhi một cái đầu. Phục phịch, trái với Nhi, lớn theo chiều dài, thanh thoát như một cây non còn gầy guộc chưa nảy nở. Hoàn kiễng chân, hỏi thăm :

— Gì thế mày ?

Nhi lắc đầu, đáp nhỏ :

— Không biết. Chắc là tao phải phạt.

— Tao chờ mày ngoài cổng trường nhé !

— Ừ, chờ tao.

Lớp học vội đi mau chóng, cùng với Hoàn là người cuối cùng đi ra. Cái bóng phục phịch của Hoàn thấp thoáng ngoài hành lang. Con nhỏ xuống sân. Mái tóc nó lòa nằng. Hoàn vừa đi vừa nhìn trở lại, nét mặt hiện rõ vẻ lo âu cho bạn. Nhi nhìn theo Hoàn, rồi quay trở lại đứng trước bàn thầy. Lớp học bắt chợt trống trải, với lũ bàn ghế và những lối đi hiện rõ. Cô giáo Trinh ngồi ngả người vào thành ghế. Sáng nay, cô mặc một chiếc áo hoa, những bông hoa tím lớn soè mở hết mọi cánh trên nền lụa xanh lam. Trông cô giáo trẻ trung hơn mọi ngày. Riêng nét mặt cô nghiêm trang. Cô nhìn Nhi thật lâu, rồi dịu dàng hỏi :

— Biết cô giữ lại về chuyện gì không, Nhi ?

Nhi nhớ đến con ruồi, đến lọ mực đồ, cái đập tay làm ồn buổi học. Nhi nghĩ mình bị phạt.

Cô giáo Trinh lắc đầu :

— Con không bị phạt.

Một phút im lặng, Cô giáo Trinh nhìn Nhi bằng một cái nhìn chứa chan cảm tình, muốn che dấu, không tỏ lộ. Bốn năm mươi học trò. Dứa nào cũng phải gần với bạn thầy như nhau. Mái tóc chúng sần sần. Tinh cảm thả từ trên bực cao xuống cũng phải đồng đều. Không thiên lệch. Nhưng trong thâm tâm, cô giáo trẻ thương đứa học trò con gái đang đứng trước mặt mình nhiều nhất. Thương không nói ra. Thương bên trong làm thành sự nghiêm khắc bên ngoài. Nhưng mà thương. Thật tình và đặc biệt. Thương ở cái vẻ thơ dại rất mực và ngu ngơ quá chừng của Nhi. Mười bốn tuổi đầu rồi, mà Nhi tiếp tục hồn nhiên và tinh khiết như một đứa con nít lên tám. Trẻ con bây giờ tinh quái, cái hiểu của chúng chạy vượt trước tuổi. Chúng biết, lan sang những địa hạt người lớn, từ cái chiều cao của trưởng thành. Trẻ con bây giờ khôn, đứa nhỏ nào cũng là một hạt liêu cay sè. Chúng nói những câu làm cô giáo Trinh giật mình. Cuộc đời ở phía bên ngoài cửa lớp và tuổi ấu thơ, hình như không còn biên thùy ngăn cách nữa. Nhi là một trường hợp ngoại lệ. Nhi khờ khạo, từ nụ cười, từ ánh mắt hiền. Tâm hồn Nhi nguyên vẹn là một tờ giấy trắng, chưa có những nhòe ố của đời sống lên nhập. Lấy tâm hồn làm thước đo tuổi. Nhi nhỏ nhất lớp. Cô giáo Trinh sống một mình. Chưa lấy chồng. Và vẫn thầm mong sau này, có một đứa con gái như Nhi. Đề thương yêu cái hồn nhiên, thương yêu cái khờ khạo, theo cô là cái màu sắc ngọc ngà tốt đẹp nhất của một tâm hồn thơ ấu.

(Còn tiếp)



truyện dài DUYÊN ANH

Ở Nha Trang có nhiều may mắn ? Tôi chỉ mong gặp một may mắn nhỏ đủ làm nổi một kỷ niệm thương nhớ Nha Trang suốt đời. Chiếc Mazda 616 đón chúng tôi đậu ngay cạnh chiếc buýt của Hãng Không Việt Nam. Phượng nhận ra xe của nhà mình liền. Con bé dắt tôi phăng phăng bước tới. Người lái xế trân trọng chào Phượng, đỡ hành lý và mở cửa xe. Tôi ghét cái cung cách này. Nó thích hợp với Phượng. Cũng như, quần xoóc trắng, áo may ô trắng bó chặt lấy thân hình này nở, tay cầm vợt, miệng nhai kẹo cao su, từ trong C.S.S. bước ra, chỉ thích hợp với thiếu nữ con nhà giàu căn cơ. Không bao giờ thích hợp với thiếu nữ con ông nghị sĩ vừa đắc cử, con ông bộ trưởng vừa leo lên địa vị xã hội, con ông nhà thầu vừa nổi nhờ người Mỹ sang đây. Dù đúng một, dù đã học cách sống của trưởng giả kỹ lưỡng, người ta vẫn nhận rõ họ là bọn trưởng giả học làm sang, bọn thời thượng đeo cái đuôi dĩ vãng quê kệch tội nghiệp. Tôi ngượng ngùng theo Phượng bước vào xe. Chiếc xe màu vàng vermillon, đệm da màu đen rất đúng một. Thế giới của tôi là xe gắn máy Nhật, xe Lam ba bánh, xe buýt. Chưa lần nào tôi mơ tưởng được lái chiếc xe hơi thể thao. Hình như tuổi trẻ không mơ tưởng chuyện đó, cho nên chẳng tìm thấy một người tuổi trẻ nào ham mua xỏ số. Niềm mơ tưởng của tuổi trẻ vượt khỏi những mơ tưởng bình thường và tầm thường. Đôi khi, vì thế, tuổi trẻ bị kết tội lãng mạn, không tưởng. Và khó hiểu. Thí dụ. Sự khó hiểu của tôi. Không thích làm chủ một chiếc xe nhưng tôi cứ thích ngắm xe. Và tôi tìm ra một điều : Những chiếc ô tô Hoa kỳ, Nhật bản màu sắc lộng lẫy, tiện nghi bậc nhất, phần đông, chủ của chúng nó đều là bọn giàu nổi.

- Mi vẫn leo dốc mơ đấy hả, Kiều Nhị ?
- Ừ.
- Rất liếc.

— Sao ?

— Không báo tin sớm để kếp vô răng đem hoa quàng lên cổ mi !

Xe đã qua cổng chốt thuộc khu vực kiểm soát an ninh. Biển trước mặt. Biển xanh dưới trời vàng. Nắng khiêu vũ trên mặt biển. Biển vui tươi. Qua những tàu lá dừa rung rinh, biển cơ hồ đang lên tiếng. Chào tôi đấy. Cảm ơn biển nhé ! Tôi say mê ngắm biển. Phụng nói đùa :

— Mi còn nhiều ngày để tình tự với biển, hãy tạm quên đi. Tao sợ mai một mi sẽ quên hẳn biển vì cuộc tình khác.

Xe rẽ sang phía tay trái. Bỏ biển lại sau lưng tôi. Con đường Yersin yên tĩnh, ngăn ngủi và có vẻ thân mật. Phụng chỉ tay :

— Căn nhà màu trắng.

Tôi hỏi :

— Đó là căn nhà ?

Phụng cười :

— Mi muốn gọi là biệt thự cũng chả sao. Căn nhà nghe nó êm ấm hơn.

Xe chạy chậm dần và quẹo vô cổng. Người tài xế bóp còi. Chị giúp việc chạy vội ra mở cổng. Một bầy chó chạy theo chị sủa vài tiếng rồi vẫy đuôi mừng cô chủ. Xe đi trên lớp đá sỏi trong sân. Tôi không kịp suy nghĩ về bầy chó, về tiếng lạo xạo. Cảm giác mới đuổi vượt những cảm giác mới. Tôi đang ở Nha Trang. Nói cho đúng, tôi đang ở một vũ trụ xa lạ với vũ trụ quen thuộc của tôi. Người tài xế dừng xe, nhanh nhẹn mở cửa bước khỏi xe và, như thói quen của bất cứ một tài xế nào của một gia đình sang trọng, ông ta trịnh trọng mở cửa mời Phụng và tôi xuống xe. Tôi gật đầu cảm ơn người tài xế. Phụng thì tỉnh bơ. Nó hỏi chị giúp việc :

— Làm phòng đang hoàng rồi chứ, chị Hai ?

Chị Hai lễ phép đáp :

— Thưa cô, tôi vừa quét dọn lại.

Chị cung kính :

— Hai cụ không ra à, thưa cô ?

Phụng nhún vai :

— Chỉ có hai đứa tôi. Hai cụ ra, Nha Trang sẽ mưa tối ngày.

Phụng dặn dò :

— Mỗi sáng nhờ thay hoa ở phòng của hai chúng tôi. Khỏi lo cơm nước. Chúng tôi ăn tại Frégate. Mua đồ uống chứa đầy vào tủ lạnh.

Giọng con nhỏ Phụng rõ ràng là giọng tiểu chủ. Đây quyền uy. Những người giúp việc rất chịu thú giọng quyền uy đó. Bởi thế, nhà giàu thường nuôi được đầy tớ trung thành, những người đầy tớ lấy làm kiêu hãnh phục vụ gia đình sang trọng ! Dân chủ, với họ, là viễn mơ. Đối xử theo tình thân dân chủ, họ sẽ nhón mặt và rời bỏ mình một sớm một chiều.

— Chị Hai !

— Dạ.

— Mở máy lạnh chưa? Trời nóng quá.

— Thưa cô, tôi quên.

— Chỉ quên hoài. Lần này rán nhớ: Khi có tôi, máy lạnh mở đều đều. Sáng làm phòng tắt đi, mở tung cửa một lát rồi mở máy liền. Lên mở máy lạnh.

Chị Hai cuống quýt lên lầu. Phụng đặt tôi vào phòng khách. Nó bước tới giàn máy Teac bầy thật đẹp trên cái buýp phê gần đó, tháo bao vải, cắm điện chọn băng cho máy chạy rồi trở về xa lông gieo mình xuống, dựa lưng vào thành ghế bọc da, hai chân ghếch lên bàn một cách thoải mái.

— Nhị!

— Hà?

— Qua đốc mợ chưa?

Tôi chưa kịp trả lời thì giọng Connie Francis đã trỗi lên trong vút và quyến rũ:

— «Where the boys are...»

Phụng hát theo, hồn nhiên, sung sướng. Nó búng ngón tay:

— Cần hút một điếu thuốc, nhìn khói nghe nhạc mới thấm. Mi đồng ý?

Tôi lắc đầu:

— Sợ ho!

Thời gian như lắng đọng ở cái không gian êm ả này. Tôi nghĩ đây là nơi tôi đã yêu lại âm nhạc một cách thiết tha. Nếu tôi đã trót ghét âm nhạc cay đắng vào mỗi sáng chủ nhật, có dịp ghé thăm Crystal Palace.

Âm nhạc ở cái làng thứ nhất của thương xá này quả là thứ âm nhạc chơi tai. Nó gợi tưởng những cuộc cãi cọ rùng mình. Nó lái nhái cái điệu bán solde trên vỉa hè chợ tết. Ở đây thì khác, yên lặng đến độ âm thanh tỏa khắp phòng và tôi mơ hồ nghe thấy tiếng cánh nhạc bay cùng với hơi thở của người hát.

— Mi yêu Connie Francis?

— Vừa vừa thôi.

— Phải yêu tuyệt đối.

— Tại sao mi không hỏi tao có yêu Anh Ngọc?

— Hấn già rồi. Cuộc đời chia biên giới rõ rệt, một bên là của thế hệ đi xuống, bên kia là của thế hệ đi lên, của bọn mình.

— Mi không hiểu ý tao.

— À, đừng tự ái dân tộc. Nghệ thuật không có quốc gia, nhất là thứ nghệ thuật phục vụ tình yêu.

Phụng lim dim đôi mắt:

— Quả thật nghe nhạc cần hút thuốc lá. Nhìn khói thuốc, nhạc và lời

mới thấm vào hồn. Và nên ngồi giống tao. Thường thức nghệ thuật phải thoải mái cả thể xác nữa.

Tôi đùa :

— Còn thường thức... con trai ?

Phượng cho chân ngồi thẳng thắn :

— Con trai à ? Thường thức theo linh thần đùa nghịch. Một buổi chiều, hẹn đủ vài đứa mình vừa quen lại một nơi và mình thì nằm ở nhà đọc trình thám tiểu thuyết. Tưởng tượng các chàng nóng ruột, đi đi lại lại rồi gạ chuyện nhau, thú ra phết.

— Kỷ niệm đấy hả ?

— Mi quan trọng hóa chuyện con trai quá. Mình là kẻ ban phát kỷ niệm, không giữ kỷ niệm.

— Mi tai ác.

— Chứ sao !

— Rồi mi sẽ khổ.

— Cam đoan tao sẽ đầy đủ hạnh phúc.

— Hạnh phúc buồn.

— Để xem.

Phượng đứng dậy, bước lại gần tôi, kéo tôi lên lầu. Connie Francis đã bắt đầu bản *You never smile*. Phượng không tắt máy. Nó bảo để nằm trong bốn tấm vẫn nghe được nhạc. Chúng tôi đã ở trên lầu. Tôi vẫn cứ ngỡ ngàng bởi vì đi xa khỏi thế giới riêng biệt của mình. Thế giới của tôi bình thường, cô đơn. Có vẻ tầm thường là khác. Nhưng từ nỗi cô đơn, từ vẻ tầm thường, tôi đã biết ao ước, mộng mơ. Nỗi ước ao đầu đời, cơn mộng mơ sớm nhất của tôi chỉ là một chuyện tình đẹp. Một chuyện tình làm thành kỷ niệm để nhớ mãi mãi, để chiu tay hành lý bước xuống cuộc đời. Nha Trang có thể cho tôi kỷ niệm ấy được không ? Nếu tôi có kỷ niệm để nhớ Nha Trang mãi mãi muôn thuở, Nha Trang không thể chỉ là *miền quê hương cát trắng* đâu, mà là *miền quê hương tâm tưởng*, ở đó, một hạt cát biển cũng trở thành viên ngọc trai óng ánh màu sắc yêu thương. Tôi bỗng nhớ Audrey Hepburn đóng vai công chúa Anne trong phim *Roman holiday*. Anne đài các. Anne vương giả. Anne sẽ lên ngôi hoàng hậu, sẽ nối tiếp chuỗi ngày phiền muộn, giả tạo tới khi già nua. Tới khi chết. Không một kỷ niệm tình yêu. Kỷ niệm đừng nói như Phượng, đừng nghĩ như Phượng, là của một người con trai cho một người con gái và của một người con gái cho một người con trai. Nhưng công chúa Anne đã không nói giống Phượng, không nghĩ giống Phượng. Nàng khắc khoải trong cái lưới cô đơn bủa vây. Nàng chưa quá khôn như Phượng để « thường thức con trai theo linh thần đùa nghịch ». Nàng ngây thơ, hồn nhiên. Và nàng thoát khỏi cái thực tại ư phiền. Nàng muốn có kỷ niệm con gái trước khi làm đàn bà. *Tôi là con gái buồn như lá cây*. Anne muốn được buồn như lá cây. Nàng đã toại nguyện. Vì nàng

đã gặp phóng viên Joe Bradley — Gregory Peck đóng vai này — ở Rome. Họ đã yêu nhau đủ họ không hề nói họ yêu nhau. Ở Rome. Tình của họ là tình mộng, tình yêu mộng tưởng, tình yêu dệt thành kỷ niệm cho hai người. Ở Rome. Anne yêu Rome. « Rome là nhất... Tôi sẽ nhớ mãi những kỷ niệm êm dịu của tôi ở đây. Không bao giờ tôi quên... », Công chúa Anne xúc động bởi tình yêu Rome. Bởi ở Rome, nàng đã quên Joe và Joe đã cho nàng những kỷ niệm êm dịu. Và Joe, chàng cũng yêu Rome. Ở Rome, chàng đã được Anne cho chàng những kỷ niệm êm dịu, những kỷ niệm một đời người ta chỉ có một lần.

Tôi muốn được yêu Nha Trang như công chúa Anne yêu Rome. Đó là mộng ước hay mộng ảo? Kỷ niệm không có nơi chốn nhận định để ta tới hái đem về. Kỷ niệm đến với ta thật tình cờ. Tôi sẽ đón đợi sự tình cờ đó bằng một niềm tin. Rằng, kỷ niệm êm dịu sẽ chỉ đến cùng những người con gái ước ao tình yêu mộng tưởng. Như những phép lạ trong cổ tích chỉ đến cùng những đứa trẻ nghèo khổ, hẩm hiu. Tôi là đứa trẻ hẩm hiu đang ngơ ngác đứng nhìn vẻ sang trọng của tầng lầu ngôi biệt thự mùa hè của Phụng. Tôi không hề ghen với hạnh phúc của bạn tôi. Chẳng hiểu khi nào tôi mới có cuộc sống thừa mứa liên nghi này, nhưng tôi nghĩ mình khó lòng thích hợp với nó. Phụng dẫn tôi vào căn phòng dành riêng cho tôi.

— Phòng của tao đó, nhường mi. Tao ở phòng của ba tao. Vô tắm đi rồi tà tà ra bãi xem con trai chúng nó đang làm gì.

— Tao thèm ngủ.

— Ra bãi biển nằm ngủ. Mày thích mơ mộng mà chê làm công chúa ngủ trên... bãi biển à?

Phụng đẩy tôi vào. Nó đóng cửa lại. Tôi thấy khó chịu về sự lạnh nhân tạo của căn phòng. Đúng là tôi bước vào thế giới lạnh, thế giới kín mít cửa sổ, thế giới thiếu nắng gió, ánh sáng mặt trời. Thế giới của công chúa Anne tội nghiệp. Ngày kia, Phụng sẽ nhận ra điều đó. Và nó sẽ hiểu thế nào là hạnh phúc buồn. Tôi bước gần chiếc máy lạnh, tìm nút tắt máy. Kéo ri đơ, tôi mở tung cửa kính. Và tắt luôn điện. Tôi đứng bên cửa, nhìn xuống một Nha Trang nhẽ nhại nắng. Nắng vàng ửng. Nắng thế này hẳn nước biển có màu xanh đẹp lắm đây. Nhìn nắng, tưởng biển mà khát. Có liếng gõ cửa. Chắc con nhỏ Phụng quên dặn điều chi. Tôi nói:

— Vào đi.

Phụng đẩy cửa vào. Nó nhăn mặt:

— Mi không thấy nắng đủ sức đốt cháy tóc mi ư?

Tôi cười:

— Thấy. Nhưng mình sẽ phơi nắng ngoài bãi.

(Còn nữa)

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

T. Xưa, Cầu, Chương, Thụy Thụy, Mây Nguyễn, PVL, Vũ Thị Hải Dương, Xuân, Nguyễn Thủy, Khấn Vàng, Đặng Bắc, Nguyễn Thị Kim Cúc, Văn Bá Nguyễn, Chiêu Giang Phương Thảo, Nguyễn Khoa Đăng, DT Minh Hiền, An Tuy, Nguyễn Ngã Ca, Hoàng Ngọc Long, Sông Biếc, Nguyễn Thị Vòng Vàng, Chim Việt, Phổ Qui, Nguyễn Thanh Chi, Nguyễn Nhôm, Lam Thủy, Đỗ Thị Hồng Liên, Huỳnh Tấn Lộc, Hồ Cung Thụy, Như Mai, T. N., P. Ký, Phan Hồ Xuyên, Bùi Thị Thu Hương, Nhất Chi Anh, Vy Dy, Nguyễn Đông, Hương Thảo, N. T., Trương Thị Thanh Châu, Thùy My, Viên Du, Dã Trường, V. Huân, Thụy Du, Trần Thị Vinh, P. V. L., N.T.T.Q., Nguyễn Thị Phi Diệp, Lê Ngân Ngữ, Cổ Tim P. X.

thơ

Trần Quang Thiếu, N. T. A., Nguyễn Nhược Tiều, Phạm Hữu Quang, Ly Huyền, P. V. L., Mai Vũ Trầm Ca, Trần Chấn Trí, T. Sơn, Tôn Nữ Thu Dung, Phan Ngọc Nuôi, Nguyễn Khiếu, T. Xưa, Nguyễn Thị Phương Phi, Tiên Hoàng, Bửu Đồng, Lũy Đức Nghiễm, Hạ Phiên, Trịnh Thiên An, Đỗ Ngọc Hoánh, Võ Lưu Thụy Lan, Bửu Hòa, Mây Nguyễn, Nh. Khứu, Dương Xuân Trọng, Thế Linh, Lê Thụy Khôi, Đặng Bắc, Bùi Hữu Miên, Vũ Hoàng Lâm, Thái Tuấn, Nguyễn Khoa Đăng, Vũ Kim, Phạm Ảnh, Đỗ Tú Khuyên, Đoàn Thế Vinh Hiền, Bảo Lễ, Trang Hồng Thủy, Thy Hoài Nhân, Đặng Mai Lan, Xuân Hoa, Hoàng Ngọc Long, Mạc Vũ, Võ Hữu An Hòa, Nguyễn Thị Vòng Vàng, N. V. H., Ngọc Chuyền, T. Sơn, Cao Hoài Thụy Vân, Phổ Qui, Nguyễn Đô, Lê Vương Vũ, Nguyễn Văn Hoài Vũ, Dương Ngọc Süm, Dương Xuân Trọng, Phi Hành, Trần Minh Trước, Lương Công Võ, Duy Bắc, Vũ Kim, Nguyên Nghi, Ph. H. T., Hồng Kim Tr., Du Nhị, Đỗ Thị Hồng Liên, Thùy Trang, Huy Uyên, Áo Vàng, Nguyễn Ngã Ca, Mai Duy, Trần Minh Trước, Nguyễn Kim Thanh, Thúy Phương, Đoàn T, Hoàng Thị LH., Nhất Chi Anh, Huyền Du, Đặng Nhưởng Kiêu, Lan Chi Lam, Lam Thoại, Phạm Ngọc Hạ, Bùi Thị Thu Hương, P. Trinh Nguyễn, Đông Đô, Nguyễn Thủy Ngày Xưa, Minh Quang, Thương Hà, Huỳnh Minh Lệ, Hiền Thy Họa My, Hoàng Văn Tuy Hòa, Lê Nhị Nguyễn, Lê Phương Khanh.